

"ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜN ÇÖZÜM ARAYIŞI"NA KARŞI
DAHA ÖRGÜTLÜ VE MÜCADELEÇİ OLALIM!

POLİTİK-GÜNDEM / 3

Erdoğan'ın Amed ziyareti, Pervin Buldan'ın "millet ittifakına mecbur olunmadığı" çıkışı, KDP ile birlikte PKK'yi daha fazla güçten düşürme girişimleri ve aceleciliği, Biden yönetiminin öncelikleri ile birleştiğinde bu tartışmayı ortaya çıkarmıştır. Kuşkusuz ekonomik ve siyasi krizin derinleşmesi, faşist klikler arasındaki mücadeleler de Kürt sorunundaki saldırganlığın yönetilmesini zorlaştıran bir faktör olarak görülmelidir. Politik arayış ve mücadelelerin sertleştiği koşullarda Kürt meselesinde 'yeni' bir yol ve yöntem her zaman gündeme gelmiştir.

Yeni Demokrasi

28 TEMMUZ-11 AĞUSTOS 2021 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 91 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.5

Sendika Bürokrasisi Hedefte İşçiler Mücadele Yolları Arıyor

Birçok işkolu ve sendikada işçilerin hem patronların dayatmalarına hem de sendika bürokratlarına karşı tepkisi ise artmaya devam ediyor. Kamu da patron işbirlikçiliği AKP, CHP gibi partilere yandaşlık biçiminde ortaya çıkarken özel sektörde ise daha açık biçimde işçiler patronlara "satılıyor"; sendika bürokratinin patronlardan yüksek meblağlarda para veya mal aldığı ortaya çıkıyor.

MEŞA AZADİ s.8

HDP'nin Uzlaşmaya Açık Denge Siyaseti

HDP'nin bugüne kadar kazandığı mevziler çetin bir mücadeleyle olmuştur. Hatta denilebilir ki HDP'yi denge siyasetinde "güçlü" kılan da bu çetin mücadelelerin birikimidir. Fakat bu güçlülük halinin, faşist kliklerin manipüle edebileceği ya da kendine yedekleyebileceği bir konumlanışa dönüşme riski de vardır.

sömürü, şovenizm, talan...

FAŞİST SALDIRILARA KARŞI

ÖRGÜTLEN!

9

ANALİZ

peker'in konuşmasının
anlam ve önemi - II

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

sınıf bakış açısını
kavrayalım ve uygulayalım

19

DÜNYA

iran'ın aynasında
egemenlerin seçim sahtekârlığı

İşçi Sınıfının "Generali" Engels

"Özgürlük ve zorunluluk ilişkisini doğru olarak ilk düşünen Hegel oldu. Ona göre, özgürlük, zorunluluğun kavranmasıdır. 'Zorunluluk ancak kavranılmadığı ölçüde kördür'. Özgürlük, doğa yasaları karşısında düşünmüş bir bağımsızlıkta değil, ama bu yasaların bilinmesinde ve bu bilme aracıyla bu yasaların belirli erekler için yöntemli bir biçimde kullanılma olanağındadır.

Bilimsel ve felsefi araştırmalarının dışında pratik yaşamdan asla kopmayan Engels, aynı zamanda büyük bir savaş ustasıdır. Özellikle 1848 devrimlerinde gösterdiği askeri deha onun "proletaryanın generali" olarak anılmasını getirmişti. İşçi sınıfının sömürücü zorbalara karşı verdiği amansız savaşıma bizzat katılarak barikatlarda çarpışan Engels, barikat savaşları üzerine de birçok fikir geliştirmiş, silahlı ayaklanmaların temel askeri taktiklerine katkıda bulunmuştur.

İşçi sınıfına kuşatıldığı sömürü ve karanlıktan kurtulmanın yolunu gösteren büyük öğretmenlerden biri olan Friedrich Engels tüm yaşamını proletarya davasına adadı.

28 Kasım 1820'de Protestan bir ailenin çocuğu olarak Romanya Barmen'de dünyaya geldi. Genç yaşlarda aile koşullarının zorlaması ile Barmen'deki bir ticarethaneye kâtip olarak girdi. Burada dil konusunda kendisini yetiştirirken devrimci ve liberal yazarların yapıtlarını okumaya başladı. Ludwing, Börme, Karl Gutakow ve Heinrich Heine gibi Alman hareketine bağlı yazarların eserlerini okudu. Bir süre sonra disiplinsiz ve tutarsız bulunduğu bu hareketten ayrılarak Genç Hegelciler'le hareket etmeye başladı. Hıristiyanlığın temellerine yönelen bu hareket, Engels'in materyalist düşüncelerinin gelişmesine olanak sağladı. Friedrich Oswald takma adıyla çeşitli makaleler yazdı. 1841'de Barmen'e döndükten sonra gönüllü olarak topçu birliğine yazıldı. Bu karar onun tüm yaşamını etkileyecek askerlik sanatı ile tanışmasını sağladı. Sonraki yıllarda savaş sanatı üzerinde yoğunlaşarak birçok makale yazdı. Yazdığı yazılarda ortaya koyduğu savaş dehasından dolayı dostları tarafından "general" olarak anılmaya başlandı. 1842 yılında komünizmi benimsemesinde büyük rol oynayan Moses Hess ile tanıştı. Hess, Hegel felsefesinin mantıksal sonucunun komünizm olduğunu ileri sürüyordu. Bu tarihlere kadar Hegel'in izleyicisi olan Engels, Hegel'in aksine materyalistti. Engels, işçi sınıfı ile çalışmak için geldiği Manchester'de tanıştı. Kendini çalıştığı büronun duvarları ile sınırlamayan Engels, işçi sınıfının yaşadığı korkunç yoksulluğa

bizzat tanıklık etti. Ardından "İngiltere'de emekçi sınıfın durumu" isimli kitabını yazdı. Proletaryanın yalnızca acı çeken bir sınıf olmadığını, tarihi ileri taşıyacak yegâne gücün de proletarya olduğunu dile getirdi.

Engels daha önce yazdığı Marks'la Paris'te tanıştı. Bu buluşma iki büyük öğretmenin tüm yaşamları boyunca aynı amaç uğruna omuz omuza yürümeye

başladı.

İçin bir dönüm noktası oldu.

Bundan sonra iki dehayı birbirinden ayrı düşünmek imkânsız hale geldi. Birlikte hazırladıkları ilk kitap "Kutsal Aile" oldu. Böylece işçi sınıfının aydınlatılması ve kurtuluşunu sağlayacak temel felsefesi uğruna birlikte kavgaya atılmış oldular. Engels 1845'ten 1847'ye kadar Brüksel ve Paris'teki Alman işçiler arasında pratik faaliyet yürüttü. Bu arada bilimsel çalışmalarına da devam etti. Bu sırada Marks ve Engels gizli "Alman Komünistler Birliği" ile ilişki kurdular. Birlik, onların sosyalizmin temel ilkelerinin açıklanması ile görevlendirdi. Marks ve Engels'in ünlü "Komünist Parti Manifestosu" işte böyle doğdu ve 1848'de yayımlandı. Manifesto ile proletarya için komünizmin temel ilkeleri sade, anlaşılır, yalın bir şekilde gün yüzüne

çıktı ve 'komünizm hayaleti' tüm Avrupa'ya yayıldı. Önce Fransa'da patlak veren, ardından Batı Avrupa ülkelerine yayılan 1848 Devrimi ile yeniden Marks'la birlikte Almanya'ya döndü. Burada Marks'la birlikte "Yeni Ren" adıyla bir gazete çıkarmaya başladı. Gericilerle karşı, halkın özgürlüğünü ve çıkarlarını savunmada sonuna kadar mücadele ettiler.

Sonunda gazete kapatıldı, Marks sınır dışı edildi.

Engels ise silahlı ayaklanmaya katılarak barikatlarda çarpıştı, özgürlük için dövüştü.

İsyancıların yenilgisinden sonra yeniden Manchester'deki fabrikaya çalışmak üzere döndü. 1870 yılına kadar burada kalan Engels bu sırada birçok eser kaleme aldı: "Ailenin, özel mülkiyetin ve devletin kökeni", "Ludwing Feuerbarc", "Anti-Dühring", "Konut Sorunu üzerine"...

1870'te Londra'ya yerleşen Engels, Marks'la birlikte Kapital üzerine çalıştı. Marks'ın hayatını kaybetmesinin ardından derin bir sevgi ile bağlandığı Marks'ın tamamlayamadığı ikinci ve üçüncü cildi tamamladı. Böylece dünya halklarına Marks'ın tamamlayamadığı büyük bir miras bırakmış oldu. Engels, Marks'la birlikte sadece bilimsel araştırmalarla ilgilenmedi. 1864'te Marks'la birlikte "Uluslararası

İşçi Birliği" yani 1. Enternasyonal'i kurdular. Engels, uluslararası işçi hareketi açısından son derece önemli olan bu Birlik'te, çok önemli bir rol oynadı. Engels, Marks'ın yaşamını yitirmesinin ardından Avrupalı devrimcilerin önderi ve danışmanı olmayı sürdürdü. Onun öğüt ve direktifleri, hükümetin zulmüne karşı, hem güçleri hızla ve durmadan büyüyen Alman sosyalistleri tarafından hem de ilk adımlarını iyi düşünmek ve tartmak zorunda olan İspanyol, Romanyalı ve Ruslar gibi ülkelerin temsilcileri tarafından büyük değer gördü.

Engels, Marks'la birlikte "İşçilerin kurtuluşu, işçi sınıfının kendi işi olmalıdır" bilimsel tezini durup dinlenmeden işçi sınıfına öğretti. İkisi arasındaki ilişkiyi anlamak için Engels'in büyük bir alçakgönüllülükle sarf ettiği şu sözleri hatırlamak yeterlidir. "Bütün hayatım boyunca yapmaya yatkın olduğum şeyi yaptım ve ikinci keman olarak kaldım; sanırım bu işi oldukça iyi yaptım. Marks gibi mükemmel bir birinci kemanla olduğum -çaldığım- için memnunum."

Bilimsel ve felsefi araştırmalarının dışında pratik yaşamdan asla kopmayan Engels, aynı zamanda büyük bir savaş ustasıdır. Özellikle 1848 devrimlerinde gösterdiği askeri deha onun "proletaryanın generali" olarak anılmasını getirmişti. İşçi sınıfının sömürücü zorbalara karşı verdiği amansız savaşıma bizzat katılarak barikatlarda çarpışan Engels, barikat savaşları üzerine de birçok fikir geliştirmiş, silahlı ayaklanmaların temel askeri taktiklerine katkıda bulunmuştur. Engels, işçi sınıfı mücadelesini baltalamak amacıyla burjuvazi tarafından ortaya atılan her türlü karşı-devrimci anlayışla militan bir şekilde yılmadan mücadele etmiştir. Doğa bilimleri konusunda derin ve yetkin bir birikime sahip olan Engels, Marks'la birlikte ortaya koydukları felsefi düşüncelerinin doğruluğunu bilimsel yapıtları ile kanıtlamıştır.

Bütün yaşamını büyük bir disiplin içinde yaşayan Engels, Marks'la birlikte ortaya koyduğu yapıtlarıyla uluslararası işçi sınıfının, ezilen dünya halklarının yüreğinde sonsuza kadar yaşayacaktır.

“ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜN ÇÖZÜM ARAYIŞI”NA KARŞI DAHA ÖRGÜTLÜ VE MÜCADELECİ OLALIM!

Kürt meselesinde “çözüm” ve “süreci” tartışması gündemde daha fazla yer almaya başladı. Özellikle ABD başkanlık seçimini Biden’ın kazanması ile Barack Obama döneminin öncelikleri ve temel yönelimlerinin hayata geçme beklentisi, Kürt meselesinde de faşist diktatörlüğün Kürt ulusuna yönelik “topyekûn” saldırı döneminde bir gevşeme ve devamında politik yaklaşımında esneme olacağına dair beklentileri güçlendirdi. Biden’ın, Trump’tan farklı olarak AB ile ilişkileri yeniden güçlendirme, Rusya ile politik çelişkileri ve ihtilaflı sorunları öne çekme, Ortadoğu’da “Sünni ve Şii” hizalanmaya bağlı olarak İran kuşatmasını sıkılaştırma, TC’den bölge politikalarının ihtiyaçlarında azami düzeyde fayda sağlama ve daha fazla “ariza” çıkaramayacak hale getirme yaklaşımı, Kürt meselesinin de verili haliyle sürdürülmeyeceği beklentilerine yol açtı. Kuşkusuz ABD’nin bölge politikaları açısından oldukça önemli bir uşağı olan faşist diktatörlüğün emperyalizme bağlı ve bağımlı ekonomik-siyasal gerçekliği bu tartışmalar için güçlü bir zemin sunmaktadır.

Faşist diktatörlük açısından Kürt meselesi sadece siyasi egemenlik sınırları içinde gerçekleşen bir sorun olmanın ötesindedir. Tarihsel olarak bu böyledir. Dört parçaya bölünen ve ilhak edilen Kürdistan gerçekliği bu sorunu faşizm açısından kendi siyasi egemenlik sınırları dışına her zaman taşımıştır. Ancak son 10 yılda özellikle Suriye’de yaşanan iç kargaşa ve emperyalist müdahale alanı haline getirilen koşullar sonrası, faşizmin Kürt politikası daha fazla kendi siyasi sınırları dışına taşmış ve Kürt meselesinde bu olgunun etkinliği artmıştır. Irak ve Suriye’de, Rusya’nın İran ile birlikte daha güçlü ve doğrudan askeri-politik müdahale ile oyun kurucu konumlanışı TC’nin bölgeye, Kürt meselesini merkeze alarak ABD emperyalizminin ve NATO’nun örtülü ve açık desteğiyle müdahale alanını da genişletmesini sağlamıştır. ABD ve NATO’nun bölgedeki siyasi etkisi ve gücü, TC’nin koçbaşı olarak kullanılması hesabıyla kısmi askeri işgallere yönelmesine müsaade etmektedir. PKK ve Kürtlerin kazanımlarını yok etmek için askeri

seferler ve işgaller düzenleyen faşizme bu hamlelerinde ABD’nin müsamaha gösterdiği hatta izin verdiği bir olgudur. Zira böyle bir uzlaşma ve izin olmaksızın TC’nin ne Irak’ta ne Suriye’de bir karış toprağı işgal edemeyeceği de açıktır. NATO’nun bu ekseninde sınırlarını fiilen genişletmesi, TC’nin ise Kürt sorununu kendi ilhak ettiği parçadan diğer parçalara doğru taşıyarak Kürt meselesinde kendi ezen ulus çıkarlarının hesabını yapması mümkün olmaktadır.

Dünya kadar “barış ve uzlaşma” ile yaratılmaya çalışılan hegemonya ve siyasi egemenlik, şimdi PKK’yi ve Kürt kazanımlarını ezerek askeri ve politik saldırganlıkla inşa edilmek istenmektedir. Efrin işgali, Rojava sınırının bir kısmında gerçekleşen işgal, Irak Kürdistanı’nda askeri saldırı ve işgal girişimleri bunun sonucudur. Bu saldırganlık Kürtlerin iradesini kırma, kendine tabi kılma, hareketin siyasi çizgisini “soysuzlaştırma ve kimiksizleştirmeyi” içeren emperyalist tutum ve politikadan cesaret almaktadır. TC için ise bu inkâr, katliam, işgal ve yok sayma siyasetinin daha sürdürülebilir olmasıdır. Bu siyasetin Kürdistan’ın tüm parçalarında gerçekleşmesi, bunun olası olmadığı yerde ise kendi siyasi-askeri egemenliğinin “Kürt kimliğini tanıyarak” dikte ettirilmesi şeklindedir. Bu bağlamda Kürtler arasındaki çelişkiler, emperyalistler arası çelişkiler, bölge devletlerinin durumu ve çelişkilerinden sonuna kadar faydalanma siyaseti izlemektedir.

ABD’nin, kendi durumunu, iç çelişkilerini, diğer emperyalistlerle olan sorunlarını gözeterik biçim alan bir politik çizgisi olduğu doğrudur. Bu bağlamda yaklaşık 6 yıldır süren “topyekûn” saldırısı, askeri saldırıları tam olarak istediği politik sonuçları üretmemiştir. Ancak dün TC “barış ve uz-

laşma” yöntemiyle nasıl ki Kürt inkârı ve Kürtlerin yeni biçimde “köleliğinin” devamı için savaşıyorsa bugün de yarın da aynı amaç için bu savaşı sürdürecektir. Kendi iç çelişkileri ve ABD’nin bölgesel hesapları buna el vermediği noktada ise uzlaşma arayışı, yeni biçim bulma, yeni bir yöntem oluşturma girişimleri de eksik kalma-yacaktır.

Tayyip Erdoğan’ın Amed ziyareti, Perin Buldan’ın “millet ittifakına mecbur olunmadığı” çıkışı, KDP ile birlik-

görülmedir. Zira emperyalizmin, ezen egemen ulusun kendine bağımlılık taahhüdüne uygun olarak onun lehine konumlanacağı tarihsel bir tecrübe olduğu kadar güncel politik bir olgudur da. TC’nin Kürt düşmanlığı üzerinden NATO sınırlarını genişleten büyük ve bütünlüklü, stratejik bir uşak-efendi ilişkisi söz konusudur. Tüm bunların “erken seçim” tartışmaları, politik kriz, ekonomik kriz ve çıban olarak çıkan ancak devlet içindeki parçalanmaya işaret eden “mafya” tartışmaları göbeğinde boy vermesi bir “normalin” izdüşümüdür. Bu durum daha güçlü mücadele etme, siyasi krizi derinleştirmenin de olanakları anlamına gelmektedir.

Daha güçlü ve kararlı mücadele için kitlelerin öfkesine, yönelimine ve yaşadıkları sorunlara bakmak gerekir. Kovid salgını kontrol edilemez, denetlenemez ve halk sağlığını tehdit eden bir unsur olarak sürekli güncellenmektedir. Virüs yeni varyantları ve daha hızlı yayılan yeni bir dalga ile gündemdedir. Uluslararası ölçekte alınan tedbirlere bağlı ve bağımlı olan, aşırı ile sorunun çözülmesini uman faşist diktatörlük tüm yeni gelişmelere ve olasılıklara hazırlıksız sağlık sistemi, ekonomik yetersizliği ile sadece halk sağlığını değil halkın temel yaşamsal geçinme olanaklarını da gasp etmektedir. Yoğun zam yağmuru, devasa boyutlara ulaşan işsizlik, küçük esnafın iflası, genç işsizliğin tırmanması, eğitim sisteminin belirsizlikleri, sürekli daraltılan siyasi-demokratik haklar ve elbette boğulma noktasına gelen sosyal kriz gerçekliği hem ekonomik hem de siyasi krizin boyutunun ve derinliğinin göstergeleridir. Yönetmenin zorlaştığı, kitlelerin uzlaşmazlığa bürünen mücadelelerinin daha fazla boy verdiği bir koşul söz konusudur. Devrimci mücadele için bu daha sağlam bir iktidar bilincine, daha dikkatli şekilde kitlelerin çelişkilerine ve mücadelesine odaklanmayı gerektirmektedir. Bu çelişkiler ve sorunlar yumağı içinde kitlelerin mücadelesi ile birleşmek zorunlu ancak yeterli değildir. Aynı zamanda kitlelerin ileriye doğru daha güçlü hamle yapmasına önderlik etme bilinci ve sorumluluğu kuşanılmalıdır.

Eğitim Sen'den MEB'e Tepki: Bir Eğitim Seferberliği Yok, Ek Önlemler Alınmalı

HABER MERKEZİ- Eğitim Sen Başkanı Necla Kurul, Bakanlığı eleştirerek 'Bir eğitim seferberliği yok; okulların açılması için şimdiden ek önlemler alınmalı, kamuoyu bilgilendirilip, uyarılmalı' dedi.

Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim Sen) Genel Başkanı Necla Kurul, eylül ayında okulların açılıp açılmayacağı muammasıyla ilgili olarak, Milli Eğitim Bakanlığı'nı eleştirdi. Bakan Ziya Selçuk'un "Açacağız" dediğini hatırlatan Kurul, "Ama bir eğitim seferberliği yok" dedi.

Artan vakalara karşı somut önlemler alınması ve MEB için bir ek bütçe hazırlığı yapılması gerektiğini ifade eden Kurul, "Okulların açılması için şimdiden ek önlemler alınmalı, kamuoyu bilgilendirilip, uyarılmalı. Öğretmenleri haftada 2, öğrencileri 1 kere testten geçirecek koşullar oluşturulmalı. Her okulda sağlık

personeline ihtiyaç var. Önlemler alınarak yüz yüze 5 tam gün şeklinde okullar açılmalı" önerilerini sundu.

Eğitim Sen Genel Başkanı Kurul, şunları kaydetti: "Milli Eğitim Bakanlığı 'Her şey yolunda gidiyor. Önlemleri aldık. 6 Eylül'de okulları açacağız' diyor ama bir eğitim seferberliği yok. Artan vakalara karşı somut önlemler alınmalı. MEB için bir ek bütçe hazırlığı yapılmadı. Dünyada okulların gün sayısı en çok kapatıldığı ülkelerden biri Türkiye. Kaç öğrencinin aşı olduğuna dair bilgimiz yok. Okulların açılması için şimdiden ek önlemler alınmalı, kamuoyu bilgilendirilip, uyarılmalı. Öğretmenleri haftada 2, öğrencileri 1 kere testten geçirecek koşullar oluşturulmalı. Her okulda sağlık personeline ihtiyaç var. Önlemler alınarak yüz yüze 5 tam gün şeklinde okullar açılmalı."

ETF Tekstil İşçileri: Sözleşme Hakkımız Engellenemez!

HABER MERKEZİ- Deriteks Sendikası'nın örgütlü olduğu ETF Tekstil'de toplu iş sözleşme görüşmelerinde ilerleme sağlanamaması üzerine eylem yapıldı.

Fabrika çıkış saatinde yapılan eylemde fabrikadan "Sözleşme hakkımız engellenemez" sloganlarıyla çıkan işçiler fabrika giriş kapısına yürüdü. Burada konuşan DERİTEKS Genel Başkanı Musa Servi, işçilerin kazanılmış haklarından geriye gidişin kabul edilmesinin mümkün olmadığını söyledi. Sendika Teşkilat Sekreteri Ayhan Yanılmaz da müzakere sürecinin devam ettiğini ve henüz işçilerin beklentilerine uygun bir ilerleme sağlanamasa da sendika olarak müzakereye her zaman açık

olduklarını dile getirdi. Açıklamalar sırasında işçiler sık sık "Zafer direnen emekçinin olacak", "Sözleşme hakkımız engellenemez", "Yılgınlık yok, direniş var" sloganlarını attı.

Açıklamanın ardından işçiler fabrikanın Orhanlı-Tuzla yolunu bir süreliğine kapatarak eylemlerini sürdürdü. Çevreden geçen araçların sürücülerini de kornalarıyla işçilere destek oldu.

ETF (European Tshirt Factory) Tekstil'de aylardır süren TİS görüşmelerinden sonuç alınamaması üzerine işçiler önce iş yavaşlatma eylemine başlamış, ardında da fabrika önünde yürüyüşe geçmişlerdi. Patronun anlaşmamayı yanaşmaması halinde eylemler sürecek.

TCDD Haklarını Arayan Makinistleri Sürgün Etti

HABER MERKEZİ- TCDD yönetiminin hakkını arayan işçi makinistleri, davalarından vazgeçirmek için "sürgüne gönderdiği, tehdit ve hakaret ile korkutmaya çalıştığı" belirtildi.

Makinistler, TCDD bünyesinde sözleşmeli memur statüsünde istihdam edilirken 2011 yılında işçi statüsünde de alıma başlandı. Memur ile işçi statüsündeki makinistlerin aldığı maaş arasında büyük farklar ortaya çıkarken, işçi makinistler skala ve fazla mesai alacakları için hukuki mücadele başlattı.

**2 BİNE YAKIN İŞÇİ MAKİNİST
MAĞDUR EDİLDİ**

Skala konusunda yaklaşık 900 makinist, fazla mesai ve diğer ücret alacakları konusunun ise iki bin işçi makinist mağdur edildi. İşçi makinistlerin geriye dönük beş yıllık hak gasbı kişi başına 100 - 120 bin TL civarında. Türkiye'nin birçok ilinde hak mücadelesi veren işçi makinistler açtıkları davalar sonrasında Sivas'a, Kars'a sürgün edildi. Makinistler gönderildikleri iş yerlerinde tren üzerine çıkarılmadı, depo içi görevlere verilerek kilometre tazminatından mahrum bırakıldı, bu yolla diğer işçi makinistlere gözdağı verildi. Davalarından vazgeçmeyen işçi makinistler tehdit de edildi.

Sendika Bürokrasisi Hedefte, İşçiler Mücadele Yolları Arıyor

Kriz ve pandemi koşulları işçilerin çalışma koşulları, ücret ve haklarını her yönden olumsuz etkilerken bu duruma rağmen patronlardan yana sınıf işbirlikçisi bir tutum takınan birçok sendika yönetimi de sorgulanıyor. EnerjiSA'daki toplu iş sözleşmesi sürecinde Tes-İş'in 3 yıllık sözleşmeye ve yüzde 9'a imza atmasının ardından sendika yönetimine ve patronlara karşı yaptıkları eylemlerle öne çıkan işçilerin bir bölümü İstanbul, Ankara, Adana ve Zonguldak'ta toplu bir şekilde sendika değiştirerek DİSK'e bağlı Enerji-Sen'e üye oldu.

Birçok işkolu ve sendikada işçilerin hem patronların dayatmalarına hem de sendika bürokratlarına karşı tepkisi ise artmaya devam ediyor. Kamuda patron işbirlikçiliği AKP, CHP gibi düzen partilerine yandaşlık biçiminde ortaya çıkarken özel sektörde ise daha açık biçimde işçiler patronlara "satılıyor"; birçok sendika bürokratinin patronlardan yüksek meblağlarda para veya mal aldığı ortaya çıkıyor.

Bilindiği gibi çoğunluğu DİSK'e bağlı olmak üzere onlarca sendika "ülke işkolu barajı" ile TİS yetkisinden mahrum kılınmış ve işçiler en geri, en sarı sendikalara mahkûm edilmişti. Devletin, yasaların, polisin, uzlaştırma kurullarının ve patronların dört bir yandan işçilerin örgütlenmesini engellemek; sendikalaşan işçiyi ise işbirlikçi sendikalara mecbur bırakmak için uyguladığı baskılar, işkolu barajı ile birleşerek ülkede sınıftan yana sendikal mücadeleyi "imkânsız" kılmayı amaçlamıştı. Baraj altı birçok sendika ve işçi örgütü bu duruma karşı mücadeleyi yükseltmeye çalışırken gelinen süreç işçilerin artık eskisi gibi kontrol edilemeyeceğinin de işaretlerini de veriyor.

Birçok sendika yönetimi anti-demokratik tüzük maddeleri, çeşitli baskı ve uygulamalarla işçileri ve devrimci-demokratik çizgiye sahip sendika şubelerini etkisiz hale getirmek için uğraşırken tabanda ise işçilerde ciddi bir huzursuzluk ve tepki birikiyor. Fakat huzursuzluk ve tepkinin, sınıf çizgisinde bir ör-

gütlenme sürecine dönüştürülmesi, belli bir stratejiyle hareket edilmesi gerekiyor. İşçiler, özellikle TİS süreçlerinde, grev veya direniş gerçekleştirirken daha yüksek düzeyde sınıf çıkarlarını görür ve hissederler. Üyesi olduğu sendikanın patron işbirlikçisi ya da onunla uzlaşmaya yatkın pratikleri ortaya çıktıkça tepkiler de artmaya başlar. Bu tepki sendika bürokratlarına karşı eyleme dönüşebileceği gibi sendika değiştirmeye de sonuçlanabilir. Oysa birçok pratikten bilindiği gibi bir stratejiden yok-

sun bir biçimde sendika değiştirmek çoğu kez istenen sonuçları ortaya çıkarmamaktadır. Hatta bu girişim başarısızlıkla sonuçlandığında hem işçilerin iradesini kırmakta hem de sarı sendikanın kendini yeniden tesis etmesine olanak sunmaktadır.

İşçilerin 2-3 yıllık sözleşmelerle ve aidat sistemiyle önceki sendikasına bağlı olduğu, sendika değiştirse bile sarı sendikanın hakimiyetine son veremediği ve sonuçta hem patronun hem de sarı sendikanın hedefi haline geldiği durumda, önemli bir tepki ve değişim isteğiyle başlayan süreç, moral bozukluğu ve sınıf çizgisinin tasfiyesi sonuçlanabilmektedir. Yanı sıra topluca ya da parça parça geçilen "yeni" sendikanın niteliği de birçok kere tartışmalı durumda olmaktadır. İşçi, önceki sendikasının açık işbirlikçi yanına tepki koyarken geçtiği yeni sendikanın durumu da çok farklı olmayabiliyor. Bu durumda işçi, iki hayal kırıklığını birden yaşamakta ve sendikal mücadeleye, örgütlü mücadeleye karşı umutsuzluğa sürüklenebilmektedir. Bu sebeple işçiye iki şeyin kavratılması gerekir. Birincisi, anlık çıkışlarla, he-

saplanmamış tepkilerle yapılan sendika değişiklikleri orta vadede daha kötü bir durumu da ortaya çıkarabilir. Her ne kadar işçilerin o günkü sınıf duyguları ve eyleme geçme istekleri kesinlikle bir harekete yönlendirilmek zorunda olsa da bunun içerde mi başka bir sendikada mı olacağı iyi analiz edilmelidir. İkincisi, işçi, kendi bilinç ve müdahale düzeyini yükselterek tabanda bir sürece öncülük edemez ve bunu taban örgütlülüğüne dönüştüremezse sendika değiştirse bile aynı sorunlarla

işçi sınıfını bölme ve mücadelesini zayıflatma hamlesi söz konusudur. Özelleştirme ve taşeronlaştırma politikalarının hayata geçebilmesi için bu politikaya ihtiyaç duyulmuştur. Yine işçi sınıfının en önemli kontrol mekanizmalarından biri olan ve kimi sendikalar ve şubeler düzeyinde aynı zamanda sınıf mücadelesinin odağı olan Türk İş bürokrasisinin ve sarı çizgisinin korunabilmesi için de bu politikaya ihtiyaç duyulmuştur. Doğal olarak tüm örnekler "sendika değiştirme"nin işçiler için sihirli bir çözüm olmadığını hatta onun mücadelesini daha da geriye düşürebildiğini göstermektedir.

Her şeye karşın işçilerin patronların dayatmalarına paralel bununla uzlaşan ve işçi karşıtı bir konum alan sendika bürokrasisine karşı her türlü hareketi haklı ve meşrudur. Bu haklı tepkinin örgütlenmesi ve sınıf çizgisinde bir stratejiye dönüştürülmesi ise sınıf bilinçli işçilerin omuzlarındaki bir görev olarak ortada durmaktadır.

Gelişen süreç dün metal işçileri bugün enerji işçileri örneğinde olduğu gibi bu yöndeki gelişmeleri daha fazla karşımıza getirecektir. Eğer sürece yön verenin sınıf çizgisi ve taban örgütlülükleri olduğunu söylüyorsak yönelimin de buraya verilmesi; yoğun bir biçimde örgütlenme ve eğitim çalışmalarına yönelim gösterilmesi gerekmektedir. Bu olmadığında bırakalım sarı sendikalarda sınıftan yana bir değişim gerçekleştirmeyi görece olumlu bir çizgideki sendika ve şubelerin kendini koruması ya da geliştirebilmesi de mümkün olmayacaktır. Sınıfta ve sendikalarda söz sahibi olmak, işçi hareketinde gelişen süreçlere müdahale edebilecek yetiyi kazanabilmek ancak ve ancak bu tabanda yapılacak çalışmalarla mümkün olacaktır. Sürekli ve ısrarlı bir biçimde işçi sınıfına gitmek, onlardan öğrenmek ve onlara sınıf bakış açısını taşımak, ortaya çıkan zorluklarda onlara yol gösterebilmek, hem sınıfın hem de kendini proleter devrimcilikle tanımlayanların daha güçlü bir biçimde örgütlenmesini ve bilinçlenmesini şart koşmaktadır.

tekrar karşılaşılabilecektir. Oysa sınıf bilinci güçlendirildiğinde ve güçlü taban örgütlülükleri mevcut olduğunda en sarı sendikalarda dahi işçi iradesi kendini geliştirebilir ve harekete yön verebilir.

Bu ve birçok nedenle sendikal mücadele ve çalışmalarda "sendika değiştirme"nin ilk ve asıl hedef olmaması gerektiği belirtilmelidir. Sendika değiştirme, işçilerin mücadele tarihinde birçok kere başvurulan yer yer başarılı olmuş bir yönelimdir. Ancak bu başarıya baktığımızda da ciddi oranda dönemin olumlu koşulları ve sınıfın toplu bir hareketi söz konusudur. Hatta çoğu kez tek bir fabrikada tek bir sendikada veya işkolunda değil birçok fabrika, sendika ve işkolunda birden, konfederasyon düzeyinde etkiler yapan süreçler yaşanabilmiştir. Ki bunlar bile kendi içinde özel olarak değerlendirmeyi hak etmektedir. Örneğin 60'lı ve 70'lı yıllarda Türk İş'ten DİSK'e geçişlerle DİSK kapatılıp yıllar sonra 90'larda tekrar açıldığındaki geçişler aynı nitelikte değildir. 90'larda artık Özal öncülüğünde sermayenin "sendikal rekabeti" güçlendirerek

Çiftçiler Topraktan Koparıldı; AKP Döneminde Çiftçi Borcu 72 Katına Çıktı

HABER MERKEZİ- Tarım da küçük üreticilerin birçoğunu iflasa sürükleyen tasfiye politikaları ve şirketleşme politikaları hızla devam ediyor. Bu konuda özellikle 2000'li yıllardan sonra izlenen politikalar dikkat çekiyor. Onlarca yasanın çıkarıldığı ve tarımı doğrudan etkileyen bu gelişmeler aynı zamanda AKP dönemine tekabül ediyor.

AKP iktidarları döneminde çiftçilerin borcu 72 kat arttı. Borç batağından çıkmayan çiftçi ise üretimden çekilirken, 2003'te 2,5 milyar TL olan çiftçinin toplam borcu, 180 milyar TL'yi buldu.

2003 yılında 2 milyon 800 bin olan üretim yapan çiftçi sayısı geçen dönemde 700 bin azalarak 2 milyon 100 bine düştü. Mazot ve gübre başta olmak üzere girdi maliyetlerinde yaşanan artışlar ve ürünün değerini bulmaması, çiftçiye pes ettirdi.

Son bir yılda 46 bin 923 çiftçinin topraklarını bırakarak, tarımdan uzaklaştığı görülüyor. Çiftçi Kayıt Sistemi'ne (ÇKS) göre Türkiye'de çiftçi sayısı son 12 yılda yüzde 48 azaldı, 2 milyona yakın çiftçi topraktan uzaklaştı. Ayrıca, son 3 yılda 184 bin 154 tarımsal işletme de kapandı. Tarım alanları son 18 sene-

de yüzde 12,3 azalırken, sebze bahçeleri alanı da aynı dönemde yüzde 15 küçüldü. Tarım alanında kullanılan kredilerde geri ödememe oranı da her yıl artıyor. 2004 yılında geri ödenemeyen kredilerin tutarı 210 milyon TL olarak hesaplanırken, geçen yıl 5 milyara yaklaştı.

Borç batağındaki çiftçilerin sorunlarına çözüm üretme konusunda yetersiz kalan Tarım ve Orman Bakanlığı ise yeni bir hediyeleşme eşya ve tanıtım ihalesi açtı. Kurum yalnızca iki ayda aldığı promosyon ürünleri için 940 bin TL 700 TL ödedi. Bakanlık 2020'de 563 bin TL, 2019'da da 520 bin TL'yi promosyon ürünleri için ayırmıştı.

Traktörüne bile haciz gelen çiftçi borç batağındayken Tarım ve Orman Bakanlığı'na bağlı Orman Genel Müdürlüğü hediyeleşme eşya ve tanıtım ihalesi açtı. Kurum bin adet çakıya 115 bin TL, 7 bin defne yaprağı yağına 63 bin 700 TL, 10 bin nazarlıklı ahşap ve bin nostalji radyoya 252 bin TL, 200 bin kâğıt bardağa, 24 bin TL, 50 bin orman bitki çayına 335 bin TL ve bin ahşap kutuya 151 bin TL harcadı. Kurum son iki ayda aldığı promosyon ürünleri için toplam 940 bin TL 700 lira ödedi.

Mevsimlik İşçiler Günlerce Susuz: 'Bizi Alt Sınıf Olarak Görüyorlar'

HABER MERKEZİ- Çanakkale'nin Biga ilçesindeki Kürt işçiler, çadırlarına gelen suyun 5 gündür kesik olduğunu belirterek sorunun çözümü için görüştükleri muhtar ve kaymakamın ayrımcı dil kullandıklarını ifade etti.

Urfa'nın Siverek ilçesinden Çanakkale'nin Biga ilçesine bağlı Pekmezli köyüne çalışmaya giden mevsimlik işçiler günlerce susuz kaldı. Köy dışındaki çadırda kalan 800'e yakın işçi, Kurban Bayramı'nın ilk günü başlayan kesintiden kaynaklı 5 gün boyunca su ihtiyaçlarını çevredeki camilerden karşıladı. Köydeki su deposundan çadırlarına gelen su hattının kesildiğini aktaran işçiler, söz konusu durumu protesto etmek için 5 gün işe gitmediklerini ifade etti.

TUVALETE KİLİT

Mezopotamya Ajansı'na konuşan işçilerden Şehmuz Çapaz, su kesintisini "insanlık dışı" olarak niteledi. "Bizi alt sınıf olarak görüyorlar" diyen Çapaz, kesintinin yanı sıra tuvalet ve duş ihtiyaçlarını karşıladıkları konteynırların kapılarının da köy muhtarı Ahmet Çakır tarafından kilitlendiğini bilgisini paylaştı. Çapaz, "Şu an tuvalet ihtiyacımızı karşıladığımız yer ile yaşadığımız çadır yan yana. Konteynırlar açık olsaydı bunu yapma gereği duymazdık. Ne gerekçeyle kapatıldı onu da bilmiyoruz" dedi.

TANKER SUYU YETMİYOR

Yaklaşık 80 işçiden sorumlu olan Cengiz Aktaş ise sorunu çözmek için birçok yere başvurduklarını ancak sonuç alamadıklarını ifade etti. Görüştükleri köy muhtarı Ahmet Çakır'ın kendileriyle ilgilenmediğini ve ötekileştirici bir dil kullandığını kaydeden Aktaş, "Bulduğumuz yere bir damla bile su akmıyor. Kendi imkanlarımızla ya camiden ya da farklı kanallardan su alıyoruz. Bu da ne kadar sağlıklı bilmiyorum. Buraya tanker ile su geliyor ama bize yetmiyor. Burada

bine yakın insan var" diye konuştu.

MUHTAR: SUYUMUZ BİZE YETER

Aktaş, köy muhtarının kendilerine "Bizim suyumuz anca bize yeter. Ben köyümü susuz bırakmam, siz susuz kalıyorsanız da kalın" dediğini aktardı. Bunun 'ölüyorsanız da ölün' anlamına geldiğini söyleyen Aktaş, Kürt oldukları için böylesi bir sorunla karşı karşıya olduklarını ifade etti. Aktaş, "2 ayrı tabaka oluşturdu. Bizi alta kendilerini üste aldılar. 'Köyün tümüne su verebiliyorsan, bize de 2 saat su verebilirsin' diyorum ama bana '1 saat bile olsa size su vermem' diyor. Bütün köylerin suyu gün boyu akarken, bize 1 saat bile su vermiyorlar. Burada eşit değiliz, ayrımcılık var" diye kaydetti.

Aktaş, Biga Kaymakamı Mustafa Can ile de görüştüklerini aktararak, "Kaymakam, 'Muhtar size orada insanlık namına su veriyor' dedi. Ben de 'Madem muhtar bize insanlık namına su veriyor, sen orada ne işe yarıyorsun? İstersen 24 saat içinde su sorunumuzu hızlıca halledebilirsin' dedim. Ama bunu yapmadı. Hepimiz susuz kaldık" dedi.

TEHDİT

Bazı köylüler tarafından ırkçı söylemlere ve tehditlere de maruz kaldıklarını söyleyen Aktaş, dün kendisini arayan bir kişinin, "Sen medyanın aracılığıyla muhtarını istifaya zorluyorsun. Ortalığı karıştırıyorsun. Sizin burada ne işiniz var? Sizi burada istemiyoruz. Yaptığınız iş sözleşmesini feshederiz ve paranızı vermeden sizi göndeririz" şeklinde tehdit ettiğini paylaştı.

Su sorunlarının çözülmesini isteyen Aktaş, şöyle devam etti:

"Bu insanların hakkını ve hukukunu savunmak zorundayım. Bu meselede sorumlu kimse cezasını çekecek. Sorumlu kaymakam ise cezasını çekecek." dedi.

'Salgın Kontrolden Çıktı, 4. Dalga Çok Yakın'

HABER MERKEZİ- TTB 2. Başkanı Ali İhsan Ökten 11 bini geçen vaka sayılarının daha da artacağını belirterek "İpin ucu kaçtı, salgın kontrolden çıktı. Aşılama oranı da düşük. Bu gidişle 4. dalga çok yakın" uyarısında bulundu.

Sağlık Bakanlığının verilerine göre önceki gün vaka sayısı 10 bin bandını aştı 11 bin 95 oldu. 1 Temmuz'da normalleşme adımları atıldığında günlük vaka sayımız 5 bin 288'di. Yani günlük vakalar bir ay dolmadan 2 katına çıktı. Kovid-19 nedeniyle hayatını kaybedenlerin sayısı da artıyor. Salgında son iki aydaki en yüksek vaka sayısı açıklanırken test pozitiflik oranı da yüzde 5'i geçti.

TÜM VERİLERDE ARTIŞ VAR

Son iki ayın en yüksek vaka sayısı açıklanırken test pozitiflik oranı yüzde 5'e geldi. Endüstri Mühendisi, Yazılımcı Zeki Berk'in Sağlık Bakanlığı verilerinden derlediği bilgilere göre son 1 haftada günlük vaka sayısı yüzde 39, can

kayıpları yüzde 26, aktif vaka sayısı yüzde 29 artarak 113 bin 604'e çıktı. Test pozitiflik oranı ise yüzde 68 oranında artış gösterdi. Uzmanlar aktif vaka sayısındaki artışın önümüzdeki günlerde günlük vaka sayılarını da artıracığını belirterek, hızlanan kamyonu durdurmanın zorlaşacağına dikkat çekiyor.

Salgında gelinen durumu Evrensel

gazetesine değerlendiren Türk Tabipleri Birliği (TTB) 2. Başkanı Doç. Dr. Ali İhsan Ökten, ağırlaşan tabloya dikkat çekerek "Salgın kontrolden çıktı. Bu gidişle sonbahara kalmadan 4. dalga başlar" dedi. Bu tablonun nedeninin erken normalleşme, aşılamanın geç başlaması, aşılama istenilen düzeye ulaşamamız ve yetkililerin salgın bitmiş gibi söylemlerinin vatan-

daşları olumsuz etkilediğini belirten Ökten "Bulaşıcılığı daha fazla olan Delta varyantı da bunlara eklenince salgında bir yükseliş dönemine girdik" dedi.

'BAKANLIK ARTIŞI ÖNGÖRMELİYDİ'

Dünyanın birçok ülkesinde Delta varyantı hâkim hale gelmesine rağmen Bakanlığın 80 milyonluk ülkede son olarak 750 kişide Delta varyantına rastlandığını açıklamasının akıl dışı olduğuna vurgu yapan Ökten "Verilerin şeffaf paylaşılması, tablonun ağırlığının vatandaş tarafından bilinmemesi de tedbirlerin bırakılmasına neden oldu" dedi. 1 Temmuz'da 5 bin 288 olan vaka sayısının kısa sürede 2 katına 11 bine çıktığına dikkati çeken Ökten "Bayramla birlikte hareketlilik arttı. Delta varyantının hâkim olduğu Rusya'dan gelen turistler karantinaya alınmadı. Sağlık Bakanlığı tüm bunları öngörmeli ve buna göre hareket etmeliydi. Bu yapılmadığı için bu artış yaşanıyor" diye konuştu.

Siverek'te Çiftçiler Elektrik Kesintilerine Karşı Trafo Merkezini Bastı

HABER MERKEZİ- Urfa Siverek'teki çiftçiler elektrik kesintilerine karşı TEİAŞ trafo merkezini bastı. Dicle Elektrik Dağıtım A.Ş. (DEDAŞ), Urfa'nın Siverek ilçesine bağlı Şeyhanlı ve Karakeçili bölgelerinde "ödenmeyen borç" gerekçesiyle birçok çiftçinin elektriğini kesti. Çiftçiler, bunun üzerine Karakeçi Mahallesi'nde bulunan Türkiye Elektrik İletim A.Ş.'nin (TEİAŞ) trafo merkezini bastı.

Kesintileri sloganlarla protesto eden çiftçiler, protestolarının süreceğini belirtti. TEİAŞ trafo merkezi bölgesine çok sayıda asker sevk edildi.

Kayıp-Kaçak Halka Ödettirildi, Kesme-Açma Yoluyla Bir Yılda 475 Milyon Elde Edildi

Elektriğe 6 Ayda %48 Zam Yapıldı

HABER MERKEZİ- Türkiye'nin elektriği en pahalı kullanan ülkeler arasında yer aldığı, sadece Ocak 2019 ila Haziran 2021 arasında konutlarda elektriğe yüzde 48,1 zam yapıldığı kaydedildi. Elektrikte kayıp kaçak bedeli halka ödettirilirken sürekli olarak açma kesme yöntemiyle 475 milyon TL elde edildiği belirtildi.

Türkiye'de üretilen elektrik enerjisinin yaklaşık 26 milyon megawat-saatlik bölümünün kayıp ve kaçak yoluyla kaybolduğu, bu elektriğin bedelinin ise vatandaşlara ödettirildiği ortaya çıktı. Hükümet, kayıp kaçığı azaltacağı ve bu yolla elektrik fiyatlarını ucuzlatacağı iddiasıyla elektrik dağıtımını özel şirketlere devretti ancak ancak özelleştirme,

ucuzluk yerine faturaları daha da kabarttı.

Diğer yandan hükümet ve yöneticilerle kurduğu ilişkiler sayesinde kaçak elektrik kullanımında fabrika, tesis, otel gibi büyük işletmelerin belirleyici olduğu biliniyor.

KARA DELİK HALKA ÖDETTİRİLİYOR

Türkiye'de 2018 yılında dağıtım sistemine 203 milyon 864 bin 491 MWh elektrik enerjisi girdi. Tahakkuk eden elektrik enerjisi ise 177 milyon 349 bin 779 MWh'te kaldı, bu da 26 milyon 514 bin 712 MWh elektriğin kayıp ve kaçak yoluyla ortadan kaybolduğu anlamına geliyor. Büyük paralar harcanan rüzgâr ve güneş enerji santralleriyle yılda 25

milyon MWh civarında elektrik üretilirken rüzgâr ve güneşten üretilen elektriğin kayıp kaçığa gitti, oluşan kara delik yüzünden halk yüksek elektrik faturaları ödemek zorunda kaldı.

475 MİLYON AÇMA KAPAMA PARASI ALINMIŞ

Sadece 4 dağıtım şirketinden gelen bilgileri ülke geneline uyarlayarak yapılan teknik analizlerde, 2020 yılında Türkiye'de yaklaşık 4,5 milyon kez açma, kesme, bağlama işlemi yapıldığı, bunun sonucunda da abonelerin cebinden elektrik şirketlerinin kasasına yaklaşık 475 milyon lira açma-kapama parası aktığı ortaya çıktı.

Olası Seçim İttifaklarında HDP'ye Biçilen Kimliksiz Rol ve HDP'nin Uzlaşmaya Açık Denge Siyaseti

HDP'nin bugüne kadar kazandığı mevziler çetin bir mücadeleyle olmuştur. Hatta denilebilir ki HDP'yi denge siyasetinde "güçlü" kılan da bu çetin mücadelelerin birikimidir. Fakat bu güçlülük halinin, faşist kliklerin manipüle edebileceği ya da kendine yedekleyebileceği bir konumlanışa dönüşme riski de vardır.

Ekonomik ve politik krizin derinleşmesiyle birlikte kitlesel düzeyde mevcut hükümetten hoşnutsuzluk artmakta, "tek adam" odaklı da olsa faşist diktatörlüğe karşı biriken öfke, sokak ya da mücadele bağlamından bağımsız bir şekilde dillendirilmektedir. Bu öfkenin ya da dillendirmenin tek nedeni elbette yaşanan krizler değildir. Bu krizleri doğuran ve krizlerin derinleşerek büyümesini sağlayan; faşist diktatörlüğün iyiden iyiye teşhir olması -öyle ki biraz geç de olsa bazı gruplar tarafından 'ülkede faşizm var' tespitleri yapılmakta-, içte klikler arası çatışmanın kitlelere "mal edilmesi", ekonomik krizin çok açık şekilde halka fatura edilmesi, Kürt düşmanlığının ve şovenizmin zirve yaptığı bir süreçten geçilmesi gibi birçok neden sayılabilir. Bu saydığımız nedenler faşist diktatörlüğün kuruluşundan beri var olan olgular olsa da verili koşullarda özgün olarak çok daha "sinir uçlarına dokunan" bir hal almış durumdadır. Bundan dolayı var olan hoşnutsuzluk, beraberinde yeni bir "alternatif" tartışmasını getiriyor.

Bu alternatif tartışmaları ülkemizde esasta seçim odaklı olarak sürmektedir. Her süreçte mevcut hükümet ya da koalisyonlar egemenler nezdinde miadını doldurduğunda yerini sistemi kendisinden daha iyi sürdüreceklere dümeni bırakmıştır. Bu gerçeklik, halk kitlelerinin muhalefetiyle iç içe geçtiği ve klikler savaşı eksenli yürüdüğünden esasta "çok kolay" bir geçiş süreci yaratmamaktadır. Fakat son tahlilde yeni hükümet, emperyalizmin ve onun işbirlikçisi hâkim sınıfların gereksinimlerini öncekinden çok daha iyi karşılayacak pozisyonda olmak zorundadır. Doğallığında da "beka sorunu" belirleyici olmaktadır. Devletin bekası; emperyalizme göbekten bağımlılık, halka düşmanlıkta bakılıktır.

ERDOĞAN KARŞITLIĞINA DAYALI "DEĞİŞİM"

Son süreçte yine Erdoğan karşıtlığı üzerinden şekillenen seçim ya da "değişim" tartışmalarına şahitlik etmekteyiz. Tartışmalardaki temel güçler ise yine meclisteki "üç büyük parti" olmaktadır. Bu güçlerin bir tarafını

MHP'yi kendine yedekleyen AKP ve CHP gibi düzen partileri oluştururken diğer tarafı ise HDP oluşturmaktadır. Hükümet, meclis, seçim vb. gibi tartışmalarda HDP'nin varlığı dahi önemli bir güç oluşturmaktadır. Öyle ki her türlü inkâr siyasetine rağmen faşist partiler cephesinde dahi kendileri açısından denize düşüldüğünde sarılacak yılan pozisyonundadır. Saydığımız bu faşist güç ve ittifakların sadece son belediye seçimlerinde HDP'ye ve HDP seçmenine yönelik yaklaşımlarına baktığımızda dahi bu açıkça görülecektir.

Altını çizmek istediğimiz konu tam burada başlamaktadır. Sistemin partileri HDP'nin kendi kimliğinden bağımsız bir şekilde HDP'ye roller biçmekte, özellikle seçim zamanları da bu role uygun şekilde "geri dönüşler" beklemektedir. Bahsini ettiğimiz klik dalasının bir parçası olarak HDP'yi (oylarını) kimi zaman boykot, kimi zaman açıktan destek isteyecek şekilde bir "çare" olarak görmekteler. HDP'nin gücü olduğu ve önemli sayılabilecek bir potansiyeli harekete geçirebildiği de bilinmektedir. Öyle ki seçim sonrası değerlendirmelerde faşist kliklerin iki ucunda "HDP sayesinde" ve "HDP yüzünden" olmak üzere zıt iki değerlendirme olağan olmaktadır, yine olması da şaşırtmayacaktır.

Sistem açısından HDP'ye biçilen kimliksiz rolün önemi büyüktür. Burada rolden çok, esasta "kimliksizlik" önemsenmeli ve ciddiye alınmalıdır. Bu bir yanıyla Kürt ulusal mücadelesi ve HDP'ye doğrudan bir saldırı olduğundan boşa çıkartılması gereken bir

konudur diğer yanıyla geniş yığınlarla faşist partilerin teşhiri olarak önemli argümanlar yaratmaktadır. Öyle ki son belediye seçimlerinde ters orantılı da olsa faşist partilerin tabanı, "teröristlerden oy istiyorlar" gibi argümanlarla diğer kliklere yönelmişti. Onların bir kısmı açısından dahi "kabal edilemeyecek" bir durum olan bu mesele, HDP için önemli bir teşhir ve mücadele argümanı olacaktır.

Bu noktada HDP'de eleştirilmesi gereken tutumsa; bu kimliksizleştirme saldırılarına karşı demokrasi mücade-

lesinin tüm araçlarını yok etmek, yok edemediğinde de kaybı en aza indirmeye odaklı olmaktadır.

Krizin etkisiyle hoşnutsuzlukların ve buna karşı alternatif arayışlarının artacağı açıktır. Her ne kadar "sistem alternatifi" bir konumlanışı olmasa da HDP ve yürüttüğü demokrasi mücadelesinin bugüne kadar bu denli etkili olmasının nedeni Kürt ulusal mücadelesi ve halkın mücadelesinden beslenmesi, özellikle belli dönemlerde HDP'nin kitleyle daha dinamik bağlar kurması, militan ve iradeli bir konumlanış sergilemesiyle olmuştur. HDP'lilerin katledildiği, vekil ve belediye başkanlarının tutuklandığı, organize kayyum saldırılarının yaşandığı, her fırsatta kapatma tehdidiyle geri adım atılmaya çalışıldığı bir süreçte, bu mücadele pratiğinin daha etkili biçimde sürdürülmesi, HDP'yi faşist klikler nezdinde -esasta geri adım atma anlamına gelen- "uzlaşma" ekseninden de çıkaracaktır. Bu eksenden çıkma ya da denge siyasetini bırakma HDP'ye mevzi kaybettirmeyecektir. HDP'nin bugüne kadar kazandığı mevziler çetin bir mücadeleyle olmuştur. Hatta denilebilir ki HDP'yi denge siyasetinde "güçlü" kılan da bu çetin mücadelelerin birikimidir. Fakat bu güçlülük halinin, faşist kliklerin manipüle edebileceği ya da kendine yedekleyebileceği bir konumlanışa dönüşme riski de vardır.

Faşist diktatörlüğün tutumu netir: Kürt ulusal mücadelesi ve onun önemli bir gücü olan HDP'yi saf dışı bırakmak, bunu başaramadığında sisteme yedeklemek. Öyleyse HDP'nin tutumunun da bundan daha net olması gerekmektedir. Olası bir seçim sürecinde en önemli tartışmalardan birini "ittifaklar" meselesi oluşturacak, HDP'nin kendisinden dahi habersiz bu tartışmalara dahil edileceği aşikârdır. Faşizm, seçimler aracılığıyla saldırılarını maskeleyerek belki eski belki yeni kuklalar "seçecek", buna önemli bir kitleyi etkileyen HDP'yi de dahil etmek isteyecektir. Bu, bugün "HDP'yi kapatma" tehditleriyken yarın seçim arifesinde açık ya da gizli "ittifak" talepleri olacaktır.

Peker'in Konuşmasının Anlam ve Önemi -II

Bu süreç hâkim sınıflarca dikkatli bir biçimde ele alınıyor. Türkiye’de burjuva feodal sistemin ve devletin çürümüşlüğü ve çöküşü tümüyle gözler önündeyken bu böyle anlatılmıyor. Çürüme ve çöküş, parti ve medya gibi devlet ile organik ilişkisi olmayan alanlarla sınırlı şekilde gösterilmeye çalışılıyor. Kirli ve çürümüş olan siyaset (parti), medya vb. ama temiz ve sağlam olan devlet (!) O zaman ‘yapılması gereken kirli çürümüş siyasetin temizlenmesi, devletin güçlendirilmesidir’ deniyor ikiyüzlüce.

Geçmişte hiç ses çıkarmayan komprador sermaye patronları bugün “gelir dağılımı eşitsizliği”nden bahsediyorlar. Onların bahsettiği gelir dağılımı eşitsizliği patronlarla, işçiler ve emekçiler arasında olan değil. Sermaye ile işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki, sömürü kaynaklı var olan gelir dağılımı eşitsizliğine karşı olmak patronların doğasına aykırıdır, kontrolden çıkmadığı sürece bu onların umurlarında da olmaz. Onların sorunu rant paylaşımındaki eşitsizliktir. Rantın devamlı belli bir kesime aktarılmasını sorun olarak görürler. “Beşli Çete” diye bahsedilen bir kesim bu süreçte rantın esas kısmını almaktadır.

Emperyalistler de benzer durumdan rahatsızlar; bıraktıkları kırıntıların kompradorlar arasında eşit dağılımını istiyorlar. Emperyalistler bunun yanında dış politikada emperyalistler arası çatlaktan yararlanmaya çalışan kararsız ve dengesiz durumdan da rahatsızlar.

Bütün bunlar göz önüne alındığında AKP-Erdoğan iktidarının kullanım süresinin sonuna yaklaştığı anlaşılıyor. AKP ve Erdoğan emperyalistlerin bir projesinin ürünü olarak gündeme gelmişti. O koşullar ortadan kalktığı ve gelinen aşamada işlevini yitirdiği için de artık iktidardan indirilebilir. AKP-Erdoğan ise kolayca gitmek istemiyor ve direniyor; kullanışlı olmak için her şeyini sunuyor. Daha önce de birkaç kez Erdoğan emperyalistler için tartışmalı hale geldi fakat halen kullanılabileceği düşünülüyor. Diğer yandan AKP emperyalistleri ikna ettiği için iktidarda kalmaya devam etti. Gelinen aşamada, en azından şu anki verilerle bu sefer AKP iktidarının sona yaklaştığı görülüyor. Bu nedenle emperyalistlerin ve kompradorların farklı planları devreye koyduklarını görmekteyiz. Sert müdahaleden ziyade yumuşak güç kullanacakları

anlaşılıyor. Toplumsal muhalefetin tepkisini kullanmaktan özenle uzak duruyorlar. Toplumsal muhalefetin biriken tepkisinin farkındalar ve bunun ufak bir kıvılcımla sisteme yönelebileceğini hesaplıyor olmalı. CHP ve ortaklarının sokağı tehlikeli bulmalarının arkasında böyle bir değerlendirme olduğu görülüyor. Bundan dolayı tüm burjuva partiler ağız birliği

etmişçesine sokaktan uzak durulması gerektiğini beyan ediyorlar. Darbeyi de en azından şimdilik konjonktürün etkisiyle kullanılabilecek bir seçenek olarak görmüyorlar.

Bu durumda üzerinde durdukları seçeneğin, AKP-Erdoğan iktidarını teşhir edip arkasındaki desteği eriterek, “kendiliğinden” gitmesi üzerine kurulu olduğu söylenebilir. Halk diliyle söylemek gerekirse “elmayı dalında çürütmeyi” hedefliyorlar. AKP-Erdoğan’ın kendi içinde çürüyüp tüketmesi için her türlü koşul hazırlanıyor. Bunun en bilinen yolu dün birlikte yaptıkları tüm pislikleri ortaya dökmektir. Dün hepsi için “günah” olmayan ameller şimdi tek tek ortalığa saçılıyor. Sistemin tüm çürümüşlüğü de AKP-Erdoğan’a ihale ediyorlar. Elbette ki sistemin tüm çürümüşlüğü nü yirmi bir yıl boyunca AKP hayata geçirmiştir ve bir anlamıyla devletle

özdeşleşmiş olduğu için bu çürümenin AKP-Erdoğan’a ihale edilmesi doğrudur. Diğer taraftan sistemin kendisi bu durumu ürettiği için de sadece AKP-Erdoğan ile açıklamak yanlıştır. Burjuvazi, olgunun bir yönünü ön plana çıkararak gerçeği çarpıtmakta, sistemin çıkarları için halkı aldatmaktadır. Komünistler ise olguyu bütünsel olarak, diyalektik ilişki için

tüm pislikleri birlikte yaptıkları birileri tarafından açıklanması AKP tabanında etki gücünü artırmak içindir. AKP-Erdoğan bunları görmezden gelerek, yok sayarak etkisizleştireceğini sanıyor. Ama aksine bu durumda da etkisi daha büyüyor, AKP içinde klikler birbirine karşı pozisyon alıyor vs. Peker’in itiraf ve ifşaatları ile birlikte AKP-Erdoğan’ın elinden en büyük koz alınmış ya da ciddi anlamda etkisizleştirilmiş oluyor. Dillendirilen konular halkı, kendi tabanını ikna etmede, aldatmada kullanılabilir olmaktan çıkıyor.

S. Peker’in ifşaatlarının tarihsel süreçteki anlamı budur. Onun bu anlamın bilincinde olup olmamasından bağımsız olarak durum böyledir. Bu ifşaatlar ile birlikte AKP kitleleri elbette bir anda AKP’den kopmayacaktır fakat bu kopuşu sağlayacak süreç başlatılmıştır. Bunu destekleyecek başka gelişmeler olduğu gibi yenilerinin çıkması da şaşırtıcı olmaz. “Pudra şekeri”, “SBK Holding” gibi örnekler bunların birer parçasıdır. Bundan sonra basında bu tip olayların görülmesine şaşılmamalıdır. AKP tabanının AKP’den uzaklaştırılması hamlesinin en önemli vurucu gücü S. Peker olmuştur. S. Peker’in anlatımları içinde komünistlerin tahmin etmediği, hayretle karşıladığı yoktur. Ki komünistler tek tek magazinsel anlatımları değil onların bütün içindeki yerine bakmaktadırlar. Çürümenin dönemselsel değil sistemin ürettiği bir sorun olduğunu ve devletin kurulduğu günden bu tarafa bunların var olageldiğini savunmuştur. Şimdi bunu sistemin aktörleri birçok kanaldan ifşa ediyor. Tabii ki bunları ortadan kaldırmak, sömürüye ranta son vermek için ifşa edilmediği de ortadadır.

de ele alıyor. Sistemin olumlanması için AKP’nin olumsuzlanmasını öne çıkarmıyor bir bütün burjuva feodal sistemin olumsuzlanmasını ortaya koyuyorlar.

Kapitalist sistemde ticaretle sahtekârlık arasındaki çizgi incedir. Sistemin ortaya çıkışında ilk birikim halkın/köylünün mülklerine el konarak olmuştur. Dolayısıyla mülkiyete “çökülmesi” sistemin bir “normalidir.” Bu anlamda S. Peker’in itirafları ve ifşaatları esasta milliyetçi-muhafazakâr kesime dönük bir çalışmanın ürünüdür. AKP-MHP blokunun “vatan, millet, din, ahlak” söylemleri ile neleri kapattıkları tam da onların oy aldıkları kitlelere gösterilmeye çalışılmaktadır. AKP’nin gerçek yüzü açık edilmeye çalışılıyor.

Bunları devrimciler komünistler zaten biliyordu. Söz konusu örneklerin “içeride” yıllarca birlikte oldukları,

Geçmişte bu anlatılanlardan daha büyük yolsuzluklar, kayırmacılık ve çeteleşme yaşanırken kimse (bur-

juvalar) ses çıkarmazken devrimci-ler-komünistler bunları halka anlatıyordu. Sistem bu yönleri ile halka anlatılıyordu. Burjuva kalemler değil ses çıkarmak bir de komünistleri küçümsüyordu. Şimdi ne hikmetse peş peşe çürüme halleri ortalığa saçılıyor, gündemde tutuluyor. Bununla topluma bu işler AKP ile sınırlı mesajı verilmeye çalışılıyor; S. Peker gibi “etkili” aktörler bunun için kullanılıyor. Biraz yakın tarih incelemesi yapanların göreceği gibi bu sorun sistematiktir. Halka da bu anlatılmalıdır.

Bu süreç hâkim sınıflarca dikkatli bir biçimde ele alınıyor. Türkiye’de burjuva feodal sistemin ve devletin çürümüşlüğü ve çöküşü tümüyle gözler önünde bu böyle anlatılmıyor. Çürüme ve çöküş, parti ve medya gibi devlet ile organik ilişkisi olmayan alanlarla sınırlı şekilde gösterilmeye çalışılıyor. Kirli ve çürümüş olan siyaset (parti), medya vb.

ama temiz ve sağlam olan devlet (!) O zaman ‘yapılması gereken kirli çürümüş siyasetin temizlenmesi, devletin güçlendirilmesidir’ diyor ikiyüzlüce. Hâkim sınıfların tüm partilerinin söylemlerine baktığımızda devlete laf söylemediklerini görmekteyiz. Ciddi bir devlet krizinin yaşandığı, güçlü dedikleri devletlerinin güçsüzlüğü herkes tarafından görülüyor. Çürüme ve çöküşün tüm devlet kurum ve kuruluşlarında yaşandığı tüm burjuva siyasetçiler tarafından da görülüyor ama bu dillendirilmiyor. Bununla tüm faturayı AKP’ye çıkarıp sistemi, devleti temize çıkarma operasyonu yapılıyor. Tekrar tekrar vurgulamak gerekirse Peker’in ifşaatları da bu operasyonda bir yerlere oturmaktadır. Yoksa anlatımlarda yeni bir hikâye yoktur.

Emperyalistler ve hâkim sınıflar, bu hamle ile bir taraftan AKP’nin tabanını AKP’den uzaklaştırır ve onun elinden vatan, din, ahlak, milliyetçilik gibi halkı kandırma silahlarını alırken öte yandan direnirse kendisini nelerin beklediğinin işaretlerini veriyorlar. Yolsuzluklar, rüşvet, mülkiyetlere zorla el konması, çetelerle iş tutma gibi suç dosyalarını gösteriyorlar. Hatta S. Peker’in ağzından uluslararası mahkemelerde yargılanmasına sebep olacak konular gündeme getiriliyor. Uyuşturucu ticareti, kara para aklama gibi konuların ucunun AKP yönetimi-

ne dayandığı gösteriliyor. Direnmeden, sorun çıkarmadan giderse yargılanmayacağı da CHP sözcülerince “biz birilerini yargılama peşinde değiliz” denerek hatırlatılıyor. Görüldüğü gibi S. Peker’in ifşaatları çok fonksiyonlu bir araca benziyor. Bu fonksiyona sahip olup olmadığını S. Peker’in bilip bilmemesinin bir önemi bulunmuyor. Ayrıca bu bizim politik analizlerimizde de önemli bir yerde durmuyor.

Hâkim sınıflar devletin çöküşü ve çürümesinden yürütmeyi değiştirerek kurtulamayacağını görüyor olmaları ki yürütmeyi değiştirmekle birlikte ekonomik, kurumsal, ideolojik ayakları olan reorganizasyon sürecini de başlatmaya hazırlanıyorlar. Şimdiden reorganizasyon planları açıklanıyor. Reorganizasyonla birlikte komprador burjuvazinin deneyimlerinin gerisine düşen organları, kurumları yeniden düzenlemeyi; hâkim sınıflar arasındaki çizginin net belirlenmesi ile birlikte yasama, yürütme ve yargının tekrar ayrılmasını hedefliyorlar. Bu reorganizasyon projesini “güçlendirilmiş parlamenter sistem” diye isimlendiriyorlar. Devletin, kurumları ve ideolojik aygıtları ile yeniden inşa edilme planı yapılıyor. Bu ise esasta rant pastasının yeniden paylaşılması sürecidir. Şimdiden yeni dönemde kimin ranttan ne kadar pay alacağı hesaplanmaktadır. Savaşım politik özgürlükleri genişletme, halkın refahını artırma savaşımı değildir; rant savaşımıdır.

S. Peker birçok kişi tarafından bilinen çürüme ve bunun yarattığı ilişki tarzını anlatarak geniş kitlelere dolaylı olarak acilen yeniden inşaya ihtiyaç olduğunu anlatmaktadır. Peker, devrimcilerin devletin niteliği konusunda yıllardır anlattıklarını, içinde yaşayan konuya dair pratik deneyimi fazla olan birisi olarak gayet anlaşılır şekilde anlatıyor. Belki de fazlaca izlen-

mesinin önemli bir nedeni de budur. Kitlelerin gözünde etkili olduğu da görülüyor. Bilinen hikâyenin anlatıcısı bizzat hikâyenin aktörü olunca hikâyenin inandırıcılığı ile birlikte etkisi de artıyor. Hâkim sınıfların reorganizasyonu ideolojik alanda da yapma planına sahip olduğu görülüyor. Hâkim sınıfların yönetmede gösterecekleri “başarının” birisi zor aygıtına dayanırken diğeri ideolojik hegemon-

yaratılıyor.

Liberaller ile Aydınlanmacılar farklı saiklerle de olsa devletin özellikle ideolojik olarak reorganize edilmesinde bir araya gelmiş durumdadır. Zaten bu durum Kemalist ideolojinin tabanını hiç olmadığı kadar genişletmiştir. Kemalizmin baş temsilcisi CHP devletin reorganize edilmesinde belirleyici bir konuma yerleşmiş durumdadır. Salt hâkim sınıf kliklerini bir araya getirmeden öte ezilen tüm kesimleri de sistem içine çekme çabası içinde. Demokrasi, eşitlik, özgürlük, adalet, hukuk vb. vaatler ile işçileri, köylüleri, Kürtleri, Alevileri, solcuları, reformistleri hatta devrimcilerin bir kısmını kendi bayrağı altında toplamaya çalışıyor. CHP’ye hâkim sınıflarca bu misyon biçilmiş durumdadır. TC tarihinde de zaman zaman bu misyonu başarı ile yerine getirdiği görülmüştür. Bu misyonunda başarılı olduğu bazı dev-

rimci yapıları zımnen de olsa kendi politikasını destekler duruma getirilmesinden anlıyoruz. S. Peker de halk düşmanlığı yaptığı bazı pratikler hakkında özür dileyerek halkı örtük bir biçimde de olsa sistem içine yönlendirmeye çalışıyor; CHP’ye objektif destek sunuyor. İktidar blokuna karşı iki farklı ideoloji üzerinden muhalefet oluşturuluyor. Birincisi, liberal ideolojik bakışla; bireysel hak ve özgürlükleri, kurumların esas alındığı güçler ayrılığı, hukukun üstünlüğü söylemiyle... Diğeri ise “dinci gericilik”, “siyasal İslâm”ın kapitalist devletin tüm kurumlarını yok ettiği, dolayısıyla cumhuriyetin ilerici kazanımlarının, laikliğin, demokrasinin yok edildiği söylemi ile yapılıyor. Bu da Aydınlanmacı ideolojik bakış üzerinden geliştiriliyor. Bu iki bakış açısının söylemleri farklı olsa konjonktürde aynı politik hedef etrafında birleşmişlerdir. Dolayısıyla iki kesim de Kemalist ideolojiyi güncelleyip yeniden üretmek için kitlelere sunuyor, onları zehirliyorlar. Elbette S. Peker’in ifşaatları tek başına bunlara zemin olmuyor ama diğer faktörlerle birleşince hiç küçümsenmeyecek bir zemin hazırladığı da görülüyor.

Hâkim sınıf klikleri ideolojik hegemonyayı yeniden tesis etmeye çalışıyor. Vatan, millet, din, ahlak argümanları etkisizleşince şimdi hukuk devleti, politik özgürlükler, eşitlik, adalet gibi liberal ideolojinin argümanları ile kitlelere gidiyor. Bildiğimiz faşist partiler kendilerini büyük demokratlar olarak gösteriyor. “Sosyal hukuk devleti” ideolojik söylemi tekrar yükselen değer olarak sunuluyor. Devrimci muhalefetin olmadığı ya da zayıf olduğu bu süreçte; hâkim sınıfların bir kliğinin önderliğinde (iktidardaki klik hariç) tüm klikler bir araya getirilip onların yanına milli burjuvazi ve küçük burjuvazinin örgüt ve partileri de eklenmeye çalışılıyor. Kemalist ideolojiye geniş bir kitle tabanı

Bu süreçten sonra AKP’nin kullandığı din, vatan, millet, ahlak temelli söylemlerin kendini vurma ihtimali yüksektir. Artık bu söylemler beş-altı maaş alan bürokratları, mafyadan

her ay 10 bin dolar alan siyasetçileri, uyuşturucunun rotasını belirleyen önemli AKP'lilerin çocuklarının icraatlarını, "pudra şekeri" çeken AKP çalışanlarını, kurtaramayacaktır. Peker'in ifşaatları ile iyice anlaşılmalıdır ki süreç AKP'nin yumuşak bir biçimde iktidardan uzaklaştırılması ve rant pastasının yeniden pay edilmesi şeklinde işleyecektir. Yolsuzlukların vb. hesabının bu sistem içinde sorulacağı beklentisi boş bir beklentidir. Bir iki olay yargıya taşınsa da esasta kimseye dokunulmayacaktır. Sitemin işleyişi bunu gerektirmektedir. Bunlar dün olduğu gibi ancak iktidar değişimi için kullanılacaktır.

Bu süreçte AKP'nin hamle yapma ihtimali çok sınırlıdır. Bunu kendileri de gördüğü için ilk olarak emperyalistlerle pazarlıklarda yükseltmiş oldukları eli indirip ABD-AB emperyalistlerine NATO çerçevesinde tam biatlarını sundular. Sözde "emperyalistler arası çelişkilerden faydalanma" siyasetini rafa kaldırdılar. Rusya emperyalizmine karşı öncü kartal olmayı kabul ettiler. ABD'nin Afganistan'daki çıkarlarının gönüllü bekçisi olmayı, onun için ölebilecek askerlerinin olduğunu kabul ettiler. Emperyalistler de bu biat sonrası üzerlerine üst boyutta gelmedi. Hatta kulislerde AKP'nin zaten gidiş sürecinde olduğu, NATO kapsamında ek bir şeyler yapmaya gerek olmadığını söylediği yazıldı. AKP emperyalistlerin tüm isteklerine razı olsa bile emperyalistler (ABD-AB) artık AKP ile çalışmaya eskisi kadar istekli değiller.

AKP iç siyasette tüm muhalefet kesimlerine karşı saldırgan bir politika izleyeceğini pratikleriyle gösteriyor. Burjuva siyaset alanını bile terörize ederek kendisine mecbur olduklarını göstermeye çalışıyor. Sistemin meşruluğunun önemli faktörleri arasında insanların can ve mal güvenliğini sağlaması gelir. AKP kendisi olmadığına bunların yapılamayacağını, yaşananın tufan olacağını gösteriyor. Burjuva feodal düzenin meşruluğunu sağlayan ögeler üzerinden diğer kliği kendisine mahkûm etmeye çalışıyor. 7 Haziran 2015 seçimlerinde iktidarı kaybetmişti ve toplumu terörize ederek halka kendileri olmazsa bizzat neler olacağını göstererek 1 Kasım 2015'te tekrar çoğunluğu sağlamıştı. Bunu da utanmadan dile getirmişler, patlayan bombalar oylarımızı çoğalttı demişlerdi. Halk için can güvenliğinin, ekonomik durumdan daha öncelikli olduğunu, can güvenliklerinin tehlikede olduğu gösterilirse ekonomik sorunları bir kenara bırakırlar anlayışı üzerinden politika oluşturulmuştu. Hatta bu politika ekonominin de çökeceği propagandasıyla birlikte işle-

tilmiş, küçük esnaf başta olmak üzere birçok kesimin kaygılarından yararlanmıştı. Şu anda da yolsuzluklar ve çürümenin yaratmış olduğu tahribat, yine oy kaybı bu politikaya benzer bir yaklaşımla etkisizleştirilmeye çalışılıyor. Amaç her halükârda iktidarda kalmaktır. AKP geçmiş deneyimlerine güvenerek yine aynı politik taktiğe başvuruyor. HDP'nin İzmir İl Başkanlığı'nda bir çalışanın katledilmesi bu süreci başlattıklarının habercisi ola-

Diğer yandan bu politik ve pratik taktiğin aynı sonucu vereceği de kuşkuludur. Erdoğan, aynı nehirde iki kez yıkanabileceğini göstermeye çalışıyor! Bunu başarıp başaramayacağını yaşayarak göreceğiz. Ancak Peker'in bu kapsamdaki sözleri geçmişte yaşananlar nedeniyle kitlelerde karşılığını buluyor. Daha önce halkı "kan banyosu yapmakla" tehdit eden halk düşmanı, işlerin nereye gideceğini de biliyor. Bu kapsamda söyledikleri ya-

Komünistler bu bilimsel gerçeğin ışığında tüm çalışmalarının hedefine devleti koyarlar. Çürümeyi salt AKP ile sınırlayıp devleti aklama çalışmasına alet olmazlar. Bu durumu teşhir eder, buna karşı bilinci ve mücadeleyi yükseltmeyi hedefler. Peker'in söylemini de devleti-sistemi teşhir etmede kullanırlar ama asla Peker'in son misyonunu unutmadan. Peker dün de devlet için çalışıyordu bugün de! Halkı düşündüğü için, sistemin sömürücü niteliğini gördüğü için bunları yapmıyor; devletin ulvi çıkarları için bunları yapıyor. Komünistler sistemin çürümüşlüğünü anlatırken bu pisliği yalnızca demokratik halk devriminin temizleyeceğinin de propagandası yaparlar.

rak okunabilir. Bundan sonra daha büyük katliamlara, önemli kişilere karşı suikastlara da yönebilirler. Ya da toplumda şovenizmi ve ırkçılığı körükleyerek saldırılar örgütleyebilir, çelişkileri çatışmaya dönüştürebilirler. Nitekim son dönemde Kürtlere yönelik milliyetçi, faşist saldırıların tırmandırılması buna bir işaret olarak da değerlendirilebilir. "Bunlar daha iyi günleriniz" sözlerinin salt burjuva muhalefet için söylendiği düşünülmemelidir.

bana atılır değildir. Elbette Peker bu sözleri, AKP-Erdoğan'ın bu taktiğini zayıflatmak için söylüyor ve bunda kısmen başarılı olduğu da görülüyor.

Şunu da söylemeliyiz ki hâkim sınıflar arası mücadele kızışıyor. AKP, yukarıda ortaya koyduğumuz politik taktiğini pratikleştirmeye başladı. Komünistler, devrimciler yalnızca bunu belirlemekle kalmamalıdır. Katliam ve suikastlara karşı halk uyarıldığı gibi özellikle toplu bulunulan tüm mekân-

ların güvenliğine özel önem verilmelidir. Halka kendi güvenliklerini oluşturmada öncülük edilmelidir. Özellikle devrimci-demokratik güçlerin yapacağı mitingler, eylemler, cemevleri gibi mekânlar önemsenmelidir. İŞİD, El Kaide ve ülkücü faşistlerin devlet desteğiyle geçmişte yaptıkları gibi söz konusu kesimlere yönelik saldırıları ihtimal dahilinde tutulmalı, tedbirli olunmalıdır. Özellikle Kürt Ulusal Hareketi'nin yapacağı her etkinlik bu ciddiyetle ele alınmalı; güvenliği bizzat düzenleyenler tarafından alınmayan etkinlikler uyarılmalıdır. Peker de bu konulara bilen, yapan biri olarak değerlidir. Başka olgularla birleştirilince dikkate almamanın hata olacağı da görülmelidir.

Süreçte komünistlerin tavrı ne olacaktır? Öncelikle şunu söyleyelim S. Peker gibi halk düşmanlarının ifşaatlarında komünistlerce bilinmeyen bir şey yoktur. Peker dün başka bir faşist klik için çalışırken ranttan paylaşımında dışlandığı için şimdi diğer faşist kliğin değirmenine su taşımakta, kendine yeni dayanaklar bulmaya çalışmaktadır. Bunu yaparken amacının asla devleti, sistemi bir bütün teşhir etmek olmadığı da ortadır. Onun rolü, emperyalistler ve komprador sınıflar tarafından kullanım süresi dolan AKP'nin gönderilmesine yardımcı olmaktır. Bu yardımcı olma faaliyetinin bedelsiz yapıldığı da düşünülemez. Muhakkak ki karşılığını alacaktır! Anlattıklarının, devlet adına yapılan yolsuzlukların, katliamların küçük bir kısmı olduğu da akılda tutulmalıdır. Çürümüşlüğün niteliğini zaten ortaya koyduk. AKP ile sınırlı bir sorun değildir. Dolayısıyla komünistler bu bilimsel gerçeğin ışığında tüm çalışmalarının hedefine devleti koyarlar. Çürümeyi salt AKP ile sınırlayıp devleti aklama çalışmasına alet olmazlar. Bu durumu teşhir eder, buna karşı bilinci ve mücadeleyi yükseltmeyi hedefler. Peker'in söylemini de devleti-sistemi teşhir etmede kullanırlar ama asla Peker'in son misyonunu unutmadan. Yani Peker dün de devlet için çalışıyordu bugün de! Halkı düşündüğü için, sistemin sömürücü niteliğini gördüğü için bunları yapmıyor; devletin ulvi çıkarları için bunları yapıyor. Komünistler sistemin çürümüşlüğünü anlatırken bu pisliği yalnızca demokratik halk devriminin temizleyeceğinin de propagandası yaparlar. Onun için komünistler, Peker'in zimnen ya da imalı söylediklerinin arkasındaki gerçeği açığa çıkarır ve halka sorunun çözümünün sistem içinde ya da diğer klikle gelmeyeceğini; halkın kurtuluşunun ancak kendi elleriyle mümkün olacağını anlatırlar.

İKTİDAR PERSPEKTİFLİ BİR HAREKET İÇİN SINIF BAKIŞ AÇISINI KAVRAYA

Merkezinde politik çalışmanın olduğu bir hareket yaratmak komünistlerin temel uğraşı olagelmıştır. Bunu, “devrimci bir iktidar ancak işçi sınıfı önderliğindeki halk kitleleri tarafından yaratılacaktır” anlayışıyla birleştirememek günümüzün, özel olarak bizim temel sorunlarımızdan biridir. Ancak kitleler tarafından başarılabilecek devrimlerin ve devrimci iktidarların; politik bir hareketin, komünist partisinin önderliğinde gerçekleştirilebilecek olması özel tarihimiz boyunca üstesinden gelemediğimiz bir ilişki ya da çelişmedir. Burada bu sorunu ortaya koyup geneldeki ve yer yer bizdeki kimi sorunlu biçimleri açıklamaya çalışacağız.

DEVRİMCİ SAVAŞ KİTLELERİN SAVAŞIDIR

Devrimci savaşımızın temel alanı sınıfların karşılıklı konumlanışından kaynaklanan sorunlar, çatışmalar veya genel olarak sınıfların birbirleriyle olan ilişkileridir. Hiçbir devrimci savaş bu sorun-çatışma veya ilişkilere rağmen gerçekleştirilemez. Bu alana vakıf olmak özel bir çalışmayı, bu çalışmanın örülmesi de özel bir örgütlenmeyi gerektirir. Amaç devrimci savaşın olumlu unsurlarını tespit etmek, bu olumlu unsurları birleştirmek ve egemen olumsuz unsurları alt edecek güce erişmek üzere bu olumlu unsurların devrimci eğitimini ve savaşını başarmaktır. Komünistlerin temel yaklaşımı budur. Temel yaklaşım her dönem için geçerli olan yaklaşımdır. Kuşkusuz bu temel yaklaşımın pratiği her farklı dönemde, yerde ve koşulda farklı olacaktır. Çünkü hiçbir dönemde, yerde ve koşulda sınıflara dair sorunlar, çatışmalar veya ilişkiler birebir aynı olmaz. Bununla beraber devrimlerin nitelik bakımından benzer olduğu ülkelerde bu temel yaklaşımın pratikleri elbette birbirine yakın olacaktır. Demokratik Halk Devriminin geçerli olduğu ülkelerde sınıf düzlemindeki sorunlar, çatışma-

lar veya ilişkiler benzerdir, dolayısıyla buralardaki devrimlerin örgütlenme biçimleri de birbirine benzerdir. Aynı benzerlik sosyalist devrimin geçerli olduğu ülkeler için de söz konusudur.

Devrimci savaşın temel alanına vakıf olmak özel bir uğraş ve dolayısıyla özel bir örgütlenme gerektirir, dedik. Bunun tam anlamı şudur: Bu alan içinde olup da salt kendi sorunlarıyla; işçi sınıfının üyesi olsa bile kendi çıkarları temelinde mücadele yürütenler hiçbir zaman yeterli bir politik bilince ve ancak bundan üretilebilir bir politik iktidar kavrayışına erişemezler; sadece bunun için bir zemin yaratırlar. Çünkü bu sınırlı alan içinde kalınarak yürütülecek mücadele nihayetinde sınıfın egemen düzenle sınırlı bakış açısına sahip olur. Oysa politik mücadele tüm sınıfların karşılıklı ilişkilerinin yeterli bir analizinden, bu analizin ürünü olabilecek devrimci bir teorinin kılavuzluğundan beslenebilir.

Ezilen son sınıf olarak komünizmin kapısını açacak olan işçi sınıfının mücadelesi de devrimci savaşın temel alanı üzerine yerleşmediği durumda böyle bir sınırlılık taşır. Elbette işçi sınıfının mücadelesi bize yani komünistlere, iktidar mücadelesi için devrimci teoriyi üretenlere olmazsa olmaz bir katkı sunar; denebilir ki gerçek komünizm bilinci, komünizm için mücadelenin bilimsel yorumu ancak işçi sınıfının varlığında olanaklı olmuştur. Ancak aynı işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi iktidar için mücadeleye neden olmaz.

Tüm sorunlara, çelişkilere, çatışmalara işçi sınıfının çıkarları açısından bakan komünist hareket tam da sözünü ettiğimiz bu sorunun çözüm gücü olarak ortaya çıkar. Onun görevi devrimin olumlu unsurlarını olumsuz unsurlara karşı birleştirecek devrimci hareketi yaratmaktır.

Devrimci bir savaş yaratmak ve ge-

liştirmek; sınıfların karşılıklı sorun, çatışma veya ilişkilerini analiz etmekten ve bu analizi işçi sınıfının çıkarları açısından değerlendirmekten geçer. Bunun dışındaki tüm sorunlar, çatışmalar veya ilişkiler sadece bunun içinde veya bununla bağlı olarak ele alındığında devrimci mücadelenin bir unsuruna dönüşebilir. Günümüzde anlaşıldığını pek de düşünmediğimiz bu sorun üzerinde dikkatle durmamız gerekiyor. Burada özellikle işçi sınıfı ile ilişkimizi vurgulayacağız. Çünkü yukarıda belirttiğimiz gibi burada temel sorun “işçi sınıfının çıkarları açısından bakmak”, tüm sorunları bu sınıfın perspektifinden açıklamaktır. Köylülerin, küçük ve orta ölçekli üretim yapanların, öğrencilerin, ulusal burjuva unsurların, ezilen ulus veya cinsiyetlerin, dini inançların vd. içinde yapılacak çalışmalar işçi sınıfının çıkarları açısından bakıldığında devrimci hizmet edebilir, edecektir.

Sınıfları tanımlamak, onların devrimdeki rollerini ortaya koymak ve devrimci politik mücadelenin öznesi olan halkı kavrayarak onu var olan duruma karşı örgütlemek temel uğraşımız mıdır? Devrimi, devrimin temel özelliklerini, sınıfları ve hareket biçimlerini ne kadar tartışıyoruz? Sıklıkla “devrimci eylemler”den, “devrimci anmalar”dan, “devrimci kutlamalar”dan söz etmekle beraber halkın sorunlarını ve çıkarlarını ortaya koyan çalışmalardan ve bu çalışmalardan çıkan devrimci hareketten pek söz etmiyoruz. Oysa komünist hareket daha doğduğu ilk dönemlerde işçi sınıfının kurtuluşunun ancak gene kendi elleleriyle olanaklı olduğunu tespit ederek açıklamıştı temel görevi: İşçi sınıfının çıkarları doğrultusunda halk kitlelerinin tüm çıkarlarını kavramak ve bunlar için mücadeleyi geliştirmek; tarihteki özel günleri anmak, kutlamak, bu uğurda eylemler yapmak sadece bu görevin bir parçası olduğunda, bu görevle bağlandığında gerçekten anlamlı ve güçlü olabilir. İşçi

sınıfının çıkarları açısından yapacağımız her etkinliğin bir gelecek ülküsü, bununla beraber süreklileşebilecek bir örgütlenme anlayışı olur; sınıfın çıkarları açısından değil de “kendi çıkarları” açısından ele alınan etkinliğin ise ülküsü gelecekte değil yoğunluklu olarak andadır. Geçici bir güç gösterisinin ve varlık ispatının devrime katkısı açıktır ki devrim için bir kısır döngü, öldürücü bir hareket tarzının gelişmesidir. Bu hareket tarzının bizde ne derecede etkin olduğu tartışılmalıdır. Bu tartışmayı yapmak gerekir. Bununla beraber işçi sınıfı ile ilişkimizin yerleşik, sürekli ve örgütlenme perspektifiyle, ona uygun biçimle gelişmediği bir gerçekliktir. Kendini işçi sınıfının etkin bir parçası, politik bir unsur olarak görmeyen birinin yaptığı işlerin nihayetinde geçici bir güç gösterisi ve varlık ispatı ile şekilleneceği açık değil midir? Eğer işçi sınıfının politik gücü olarak var olmuyorsak, bulunduğumuz alanlarda işçilerin sorunlarını, isteklerini, uğradıkları haksızlıkları politik bir bilinçle ele almaktan kaçınıyorsak, kendimizi “başka işler”den görevli kabul ediyorsak orada temelli bir problem olmalıdır. Kuşkusuz çoğumuz yanlış pratikleri “doğru” amaçlarla yapmakta fakat yanlış pratiklerin öğrettiği bir şey olmalıdır; öğrenmek için “doğru amaçlar” sorgulanmalıdır. Burada tartıştığımız olgunun hareket tarzımızın sonuçları, ortaya çıkardığı genel tablo olduğu görülmelidir.

Kendimizi nerede ve nasıl ürettiğimiz ne türden bir mücadele yürüttüğümüzü gösterir. Yaşanan sorunları, kurulu ilişkileri sınıfın çıkarları açısından değerlendirmek, tartışmak ve belirlemeler yapmak belli bir tarzı içerir. Bunu anlık değil de sürekli yapmak, bunu sistemli çalışmanın bir unsuru haline getirmek ise temelde örgütlü çalışmanın göstergesidir. Bize ait bir tarz geliştirmek aslında örgütlü bir tarz geliştirmektir. Bulunduğu alanlarda temelde veya ilkin işçilerle iliş-

“Çevremizde ve yer yer kendimizde de gördüğümüz sınıf dışında var olma, kendi varlığını sınıfa rağmen ve başka sorunlarla tanımlama, sınıfın hareketine bir komünist, bir öncü olarak değil de bir destekçi olarak katılma, kendiliğinden gelişen olayların devamında gelişen çeşitli biçimlerdeki eylemlerin ardından sürüklenme, kendi gündemini oluşturamama, bununla aynı anlamda dayatılan gündemlere göre şekillenme vs. kurtulmamız gereken özelliklerdir.”

MLM ve UYGULAYALIM!

kilenmek, onların parçası olduğunu duyumsayarak hareket etmek, onların kurtuluşunu temel almak örneğin komünistlerin bir tarzıdır; doğal eğilimdir. Sınıf analizleri yapmak da öyle...

Bulduğumuz her alanda (mahalle, köy, kasaba, şehir, okul, işyeri, site vs.) sınıf analizleri yapmak üretim tarzlarının ve üretim ilişkilerinin saptanmasıyla başlar. Her yerde üretim tarzlarının ve ilişkilerinin yansımaları olan yaşamlar gerçekleşir. En yoksul ve emekçi olanların bir araya geldikleri yerler devrim için yapılacak çalışmaların temel alanıdır. Kitleleri mücadeleye sevk etmek, onları zincirlerini kendi elleriyle koparmaya yönlendirmek, bu yaşam biçimlerinin etrafıca ortaya konmasına bağlıdır. Birçok alanda bu yaşamlardan gelen yoldaşlarımız var; bu yaşamların içindeyiz, bu yaşamları tanıyoruz. Ne var ki tanımak politik bir görüş veya devrimci bir teori yaratmak bakımından sadece başlangıçtır. Bu konudaki bilgimizi bilimsel, sistemli çalışmalar eşliğinde politik mücadelenin malzemesi haline getirmek ise özel örgütlenmeleri gerektirir. Sadece örgütlenmeleri değil bunları üreten çalışmalarını da gerektirir. İşçilerin nasıl çalıştıklarını, nasıl yaşadıklarını, nasıl ilişkilendiklerini bilmek sadece başlangıçtır; onların ortak özelliklerini, aynı olan çıkarlarını ve örgütlenmelerini sağlayacak çağrılarını belirlemek ise politik bir hareket üretmenin ilk

adımlarıdır.

Devrimci hareketlerin uzun zamandır politik mücadeleyi halkın yaşamından, sınıfsal çelişkilerinden hareketle üretmekte zorlandığını görüyoruz. Oysa halk kendi çıkarları doğrultusunda harekete geçmekten asla vazgeçmiyor. Mücadele biçimleri değişmekle beraber onlar kendilerine dayatılan yığınla karşı devrimci politikaya karşı kendi çıkarları doğrultusunda zayıf, çelimsiz, dağınık, politik özelliği olmayan ya da zayıf, iktidara karşı olmakla beraber iktidar olmayı amaçlamayan eylemler örgütlemekteler. Bizim bu hareketlerin içinde olmamız kuşkusuz her zaman olanaklı değildir veya olmamaktadır. Buna karşın bu hareketlerin içerdiği devrim bakımından olumlu unsurları kavramak ve birleşmelerini sağlayacak ortaklıkları belirlemek için çalışma yürütmek her zaman olanaklıdır.

İbrahim'in 15-16 Haziran değerlendirmesi veya bölge raporları bu bakımdan örnektir. Şnurov'un Türkiye Proletaryası analizi de başka bir örnektir. İçinde olduğumuz her şeyi öğrenmek ve analiz etmek olanağına sahibiz; yeterince içinde olmadığımız sınıf hareketini de genel olarak halk hareketini de tahlil etme olanağına sahibiz. Bunun temel unsuru MLM'nin analiz yöntemidir; MLM'nin analiz yöntemi öğrenilebilirdir. Şu an ele aldığımız konu bu değil ancak burada vurgulamak istediğimiz şey, çalışmalarımızın

temelinde bu yöntemin esas olmadığıdır. Başka bir anlamda; genelde bize ait olmayan bir tarzda hareket ediyoruz. Böyleyken "kendimizi" değil başka bir şeyi "örgütlediğimiz" de açık değil midir?

KİTLELERİN MÜCADELESİNDE BİLİNÇLE YER ALALIM

Herkes kabul eder ki başta işçi sınıfı olmak üzere kitleler yoğun bir sömürü ve baskı altında olmakla beraber söz, eylem ve örgütlenme hakkından da önemli derecede mahrumdur. Yerleşim ve üretim yerleri açık bir talan anlayışıyla işgal edilip yarı feodal rant getirisi için egemen sınıfların türediği kişi veya şirketlerine sunulmaktadır. Yoksul ve emekçi üretici kesimler ise her seferinde sonucu belli hukuki süreçlerde boğulmakta, bu mücadeleyi kaybetmektedirler. Hatta "kazandıklarında" da kaybetmektedirler! İşçilerin örgütlenme hakkı burjuva reformizminin, bürokratzmin etkisinde devlete bağlı örgütlenmelerle tam olarak sınırlandırılmaktadır. Benzer sorunları öğrenciler, küçük üreticiler, ulusal nitelikteki burjuvalar da yaşamaktadır. Bunların yer yer harekete geçtikleri zamanlarda veya bu kesimlerle herhangi bir şekilde kurulan ilişkilerin sonucunda oluşan politik çalışmalar belli ilerlemeler, gelişmeler getirmekle birlikte eğer devrimin temel görevleriyle ve bu görevlerin ürünü olan örgütlenmelerle birleştirilmezse bunlar kısır bir

çalışma olmaktan öteye gitmemektedir. Bunun kaçınılmaz olduğu açıktır. Çünkü ancak bilinçle, belli bir stratejiyle, merkezinde işçi sınıfının politik örgütlenmesi olan, bu örgütlenmenin devrim için gereksinimleri olan bir çalışma ile birleşebildiğinde bu çalışmalar üretken, zengin, sürekli büyüyen, bereketli bir çalışma olabilir. Yıllardır yaptığımız çalışmaların bu bakımdan son derecede sınırlı, dönemsel, devami gelmeyen, bu anlamda yorucu ve yıkıcı olduğu ortadadır.

Neden yorucudur? Çünkü hem çalışma yürüten hem ulaşılan kitle için tekrarlanan, ilerletici olmayan bir pratik içinde olmak yorucudur. Sürekli başa dönen ve her seferinde bir "umut"la başlayan çalışmalar hemen hiçbir şey üretmeden ya da elde edilen ilişki ve olanaklar değerlendirilmeden sonuçlanmaktadır. Bu bakımdan sözünü ettiğimiz umudun daha çok umutsuzluk üreten bir yanılsamalı umut olduğu açık olmalıdır. Yanlışını, eksikliğini gören ve düzeltmek için çalışan kimse her zaman için daha umutlu olur veya umut verir. Herkes bilir ki umut tüm yorucu çalışmalarını güçlü kılar. Tam bir umutla yapılan, sürekliliğe ve sıçramalara sahip çalışmalarda harcanan emek yorucu olmaktan çok ayağa kaldırıcıdır, yüceltici.

Neden yıkıcıdır? Çünkü umutsuzluk üreten her şey çalışmaların tekrarını bile etkisiz kılar; bu tür bir çalışmanın içinde yer alanlar devrime, gele-

Sınıf çelişkilerinin analizi ve sınıfın içinden gelen sınıf bakış açısı ile sorunları irdelemek... Kendimizi, tüm çalışmalarımızı bu bakımdan elden geçirmek, sıkı bir eleştiri ve özeleştiri ile bundan kopuk tarzımızı, tavırlarımızı düzeltmek... Bu göreve yoğunlaşmak bugün özel önemde görülmelidir.

çeğe olan güvenlerini kaybederler, dolayısıyla yıkıcı çalışmalara yönelmeleri daha fazla olur. Etrafımızda tanık olduğumuz kirli dedikodular, mesnetsiz suçlamalar, akıl almaz saldırılar, bunların çoğu bizden kopmuş olanların pratikleri olsa da aslında bu tür verimsiz ve yorucu çalışmalardan beslenirler. Kuşkusuz devrimci çalışmalara, karşı-devrimci unsurlar da saldırmaktadır. Bu noktada ise onların yıkıcılığından değil bizden çıkan, bizden üreyen veya çalışmalarımızın zafiyetinden doğan yıkıcılıktan söz ettiğimiz bilinmelidir. Konu ettiğimiz yıkıcılık karşı-devrimci unsurların yıkıcılığına benzediği için bu pratikler çoklukla karşı devrimci pratikle suçlanır. Oysa bu sadece görüntüdeki bir benzerliktir. Karşı devrimci unsurların yıkıcı çalışmalarına karşı sergilenen mücadele ile çalışmalarımızdan üreyen yıkıcılığa karşı sergileyeceğimiz mücadele temelden farklı olmalıdır. İlkinde sorunu kendi çalışmalarında arama, analiz etme ve eleştiri-özeleştiri ile aşma pratiği esasken ikincisinde yıkıcı pratik tamamen dışardan gelen saldırdır, buna karşı esas görev çalışmalarımızın gücünü kavramak ve geliştirmek olur. Bunlar tamamen farklı hareket tarzlarına neden olur.

Bize ait olmayan tarzdaki hareket biçimlerinin bir başka sonucu sorunları sınıf çelişkilerinden soyutlayarak bunları kendine has, özel sorunlar gibi kavramak ve bunlarla böylele-

miş gibi ilişkilendirilmiştir. Oysa toplumların üzerinde inşa oldukları süreçler üretim tarzları ve üretim ilişkileridir. Üretim tarzı belirli sınıfları var eder ve her sınıf diğerleri ile ilişkiler kurarak toplumun bir sistem içinde gelişmesini sağlar. Bu, toplumların ürettiği veya toplumlarda meydana gelen tüm sorunların da kaynağını oluşturur. Kaynak aynı zamanda bu sorunların kavranmasında ve aşılmasında belirleyici unsurdur. Bir şeyin neden ve nasıl oluştuğunu bilmek onu çözmek bakımından belirleyicidir. Çelişkileri nasıl kavradığımız ve tanımladığımız bu nedenle özellikle önemlidir. Sınıf çelişkileri içinde mi yoksa bundan ayrı bir yerde mi? Birincisinde sınıfın bakış açısını temel almak bir zorunluluk olarak belirir; ikincisinde buna gerek olmaz, sadece keyfi yorumlar buna vesile olabilir! Karşımıza çıkan ve toplumun tarihinden, içinde olduğu koşullardan gelen birçok sorun ve çelişki hakkında fikir geliştirmek, tavır takınmak hiç kuşkusuz gerekli ve hatta zorunludur. Toplumlar da çok sayıda çelişki vardır. Bunların hepsi işçi sınıfının çıkarlarıyla direkt ilişkili değildir. Doğrudan sınıfın çıkarlarıyla ilişkilendirmediğimiz sorun ve çelişkiler de sınıfın çözeceği ya da çözümünü kolaylaştıracağı sorunlardır. Dolayısıyla sınıf çıkarları açısından irdelediğimizde bunların ya çözümünü sağlarız ya da çözümünü kolaylaştırırız. Fakat konu ettiğimiz sorun ve çelişkilerin çoklukla bizi direkt ilgilendir-

diğini biliyoruz hatta bunu doğrudan yaşıyoruz. Ulusal sorunun komünistlerin özel olarak ilgilendiği bir sorun olduğunu ve tek doğru ve tutarlı anlayışı komünistlerin savunduğunu hatırlarsak ne dediğimiz anlaşılacaktır. Ulusal sorun gibi burjuvazinin gelişimini içeren bir sorunun komünistler tarafından toplumun ilerlemesi yönünden kavranması ve kapitalizm yönündeki ilerlemenin parçası olduğu halde sınıfın çıkarlarıyla uyumlu olduğu derecede ulusal hareketlerin desteklenmesi ve öyle olmadığında da sorunu "ulusun özgürce ayrılma hakkı" temelinde sahiplenmesi dikkate değer bir konudur. Aynı tavrı diğer tüm sorunlarda da görmek dolaısıyla göstermek mümkündür.

Kadın sorunu olarak kavramlaştırılan cinsiyet ayrımcılığı sorunu da komünistlerin ilgi alanlarından biridir. Çünkü bu sorun da toplumun gelişimi bakımından özel önemdedir. Kuşkusuz bu sorunu temel bir çelişki olarak kavramıyoruz; bununla beraber sınıf savaşımının ezilenler lehine, özellikle de işçi sınıfı lehine gelişmesinde cinsiyetçilik özel bir konumda yer almaktadır. Kadınların erkek egemen toplumdaki karşı direnişi ve kurtuluş arayışı işçi sınıfının kurtuluşuyla paralel bir seyir izler; buna uygun olarak sınıf bakış açısından hareket ederek kadınların direnişine ve kurtuluş arayışına karşılık verebilir, bundan meydana gelen hareketi devrime ka-

tabiliriz. Hatta bunu yapmak zorunda olduğumuzu da vurgulamalıyız. Devrim için ezilen ulusun haklı mücadelesi kadar kadınların haklı mücadelesi de cinsiyetçiliğe karşı verilen genel mücadele de önemlidir. İbrahim bize güçlü bir "ulusal sorunun çözümü" anlayışını sundu; biz bunu diğer benzer sorunlarda da kullanmayı başarmalıyız. Bunun da temelinde bu gibi tüm sorunları toplumun gelişmesi yönünde ve sınıf bakış açısından hareketle çözmek tavrı vardır.

Sınıf çelişkilerinin analizi ve sınıfın içinden gelen sınıf bakış açısı ile sorunları irdelemek... Kendimizi, tüm çalışmalarımızı bu bakımdan elden geçirmek, sıkı bir eleştiri ve özeleştiri ile bundan kopuk tarzımızı, tavırlarımızı düzeltmek... Bu göreve yoğunlaşmak bugün özel önemde görülmelidir.

Çevremizde ve yer yer kendimizde de gördüğümüz sınıf dışında var olma, kendi varlığını sınıfa rağmen ve başka sorunlarla tanımlama, sınıfın hareketine bir komünist, bir öncü olarak değil de bir destekçi olarak katılma, kendiliğinden gelişen olayların devamında gelişen çeşitli biçimlerdeki eylemlerin ardından sürüklenme, kendi gündemini oluşturamama, bununla aynı anlamda dayatılan gündemlere göre şekillenme vs. kurtulmamız gereken özelliklerdir.

Zaafardan sıyrılmak hiçbir zaman basit biçimde gerçekleşmez; çünkü zaafar da bir birikimin ürünüdür. Bizi biçimlendiren şeylerin sayısız olması ve içinde olduğumuz toplumun genel eğitimi zaafarımızı güçlü kılan unsurlardır. Buna rağmen zaafardan kurtulmamız gerekir. Aksi durumda toplumun gelişimi yönündeki hareketi görmemiz, kavramamız ve ona katılmamız olası değildir. Bu nedenle MLM teorisinin kılavuzluğunu temel alarak zaafarlarımızla mücadele etmeyi başarmalıyız. İşçi sınıfının hareketinin bir parçası olduğumuzu, hatta bu hareketin en dinamik, politik, öncü parçası olduğumuzu bilerek konumlanmalıyız. MLM teorisinin yol göstericiliğinde toplumun en ileri, olumlu unsurlarını tanımak, onları bir araya getirecek istekleri ve eğilimleri, bu anlamda çıkarları belirlemek ve bundan tam bir politik hareket yaratmak için, yukarıda konu ettiğimiz türden zaafarlarımızı alt etmek için sınıfa yaklaşmak, sınıfa katılmak ve teoriye yüklenmek... İşte bugünkü temel görevimiz budur...

Ölüme Dönüştürülen Yer Altındaki Cevher: Madenler..

İnsan gereksinim duyduğu her şeyi doğadan elde etti. Barınmak için evi, evi yaparken gerekli olan taş, çamur, ağacı ve evi şekillendirmek için kullandığı aletleri. İhtiyaçlarını karşılamak için gerekli her türlü şeyi üretti, geliştirdi sahiplendi...

Sahip olduğunu özel mülk haline getirdi. O aşamadan sonra mülksüzler ve mülk sahipleri olarak ayrıştı. Bu toplumun sınıflara bölünmesiydi. Bu bölünme, insanlığı günümüz koşullarına taşıdı. İnsanlık tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir.

Gezegende her şey maddi bir değere dönüştürüldü; değeri olan her şey alındı, satıldı, paylaşıldı. Devlet temsilcisi olduğu sınıflar adına bu paylaşımları dünya sathına yaydı. Bölgesel ve küresel savaflara vesile oldu. Bu kavga esas olarak sermaye ihracı biçiminde, paylaşılabilen ya da yeniden paylaşılmak istenen alanlarda da savaş biçiminde sürdü.

Ülkemiz geri ve bağımlı olması nedeniyle uluslararası şirketler ve yerli işbirlikçileri tarafından kaynakları yağmalanmaktadır. Özellikle son çeyrek yüz yılda çıkarılan yasalar, yapılan düzenlemelerle talanın önünde bulunan bütün engeller kaldırıldı ve

ülkenin bir bütünü arama, ruhsat ve işletme için devletin ilgili mercileri tarafından maden borsalarında pazarlanır duruma getirildi.

Örneğin; dünya altın madeni borsası Kanada'nın Toronto şehrinde bulunmaktadır. Ülkemizin madenlerinden sorumlu olan "Maden Arama Genel

Müdürlüğü", altın madeni rezerv alanlarını ve rezerv miktarlarını Toronto altın borsasına sundu. İşletme giderlerinden muaf olduğunu belirten sunumlar, çağrılar yaptı, basın toplantıları ve TV programlarında bu alanları pazarladı.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na bağlı Maden Arama Genel Müdürlüğü aynı

şekilde 1 Eylül 2019 tarihinde ülkede 1.101 yeni alanın ruhsatlandığını ve satışa sunulduğunu resmî sitesinden duyurdu.

Ülkemizin bütününe maden haritası çıkarılmış bulunmakta ve meta değeri olan bütün madenler pazarlanmaktadır. Ekolojik yaşam açısın-

bilinen verilerdir.

Ülkemizde bulunan bütün kaynaklar sermayeye peş keş çekilmekte, buna karşı direnen yerel halk polis ve jandarma kullanılarak saldırıya uğramaktadır. Böylece halkın olan kaynaklar devlet tarafından şirketlere aktarılmakta, gelecek nesillerin yaşamı çalınmakta, emekçiler ve halk yoklaştırılmakta, göçe zorlanmaktadır.

Günümüzde devlet destekli şirketler ile yerelerde yaşayan halk arasındaki çelişki görünür durumdadır. Bu çelişkinin emek sermaye çelişkisi birleştirilmesi; yerel direnişlerin merkezileştirilmesi ve tüm halkın geleceğini talan eden politikalara karşı ortak mücadelenin yükseltilmesi gerekiyor. Madenleri sermayeye peşkeş çekenleri; devletin şirket koruyuculuğunu, talanı gerçekleştirenleri teşhir etmekle yetinilmemeli; bu politik bir mücadele bilinci olarak halka taşınmalıdır.

Sömürü ve talan her alanda zirve yaparken bizlerin de sınıf bilinci ile dayanarak doğayı ve yaşamı savunmamız bir zorunluluktur. Gelecek yaşamı bu mücadelenin kazanını belirleyecektir...

Türkiye'de 15 şehrin yüzde 62'si maden için ruhsatlandırılmış

HABER MERKEZİ- Beş grup maden türünden sadece biri üzerine yapılan araştırma Türkiye'de 15 şehrin yüzde 62'sinin maden için ruhsatlandırıldığını gösterdi. Ruhsatların en yoğun olduğu bölgelerin başında yüzde 79 ile Kaz Dağları geliyor.

Haftalık yayınlanan Gazeteoksjen'in haberine göre; Türkiye'nin yaklaşık yüzde 60'ı maden alanı olarak ruhsatlandırılmış durumda. Maden ruhsatlarının bir kısmı ormanda, bir kısmı yerleşim yerlerinde bir kısmı meralarda. Bu ruhsatlar faaliyete geçerse bir daha geri dönüşü mümkün olmayan bir tahribata yol açacağı belirtiliyor.

Türkiye'de 5 grup maden var; ilki basitçe inşaat ve yol yapımında kullanılan kum, çakıl ve kil türleri olarak tarif edilebilir. İkinci grupta

mermer türevleri, üçüncü grupta ise tuzlar yer alıyor. Dördüncü grupta ise kömür, altın, bakır gibi endüstriyel madenler yer alıyor. Beşinci grup elmas, yakut, safir gibi taşlardan oluşuyor.

Kendisi de gerçekte sermayenin hizmetinde olan TEMA Vakfı tarafından yapılan çalışmanın sadece dördüncü maddeyi kapsamaması, yani endüstriyel madenleri incelemesi. Eğer birinci, ikinci ve üçüncü maddeler de çalışmaya katılmış olsaydı ortaya çok daha farklı bir tablonun çıkacağı belirtiliyor.

EGE, MARMARA ve KARADENİZ ORMANLARI HEDEFTTE

15 kentte ruhsatlık alan oranı yüzde 62. Ruhsatların en yoğun olduğu bölgelerin başında yüzde 79 ile Kaz Dağları geliyor. Çanakkale ve Balıkesir'in

sınırları içinde yer alan bölgede toplam 1634 maden ruhsatı düzenlenmiş durumda.

Artvin, Eskişehir, Zonguldak-Bartın, Ordu ruhsatlık oranının yüzde 70'in üstünde olduğu kentler olarak dikkat çekiyor. Yukarıda açıkladığımız ruhsat türlerinden işletme ve arama safhasındaki ruhsatların en yoğun olduğu kentler ise Zonguldak-Bartın, Çanakkale ve Balıkesir.

Ormanların ortalama yüzde 58'i, tarım alanlarının yüzde 60'ı madenlere ruhsatlanmış durumda. Orman ruhsatlılığının en yoğun olduğu alan yüzde 80 ile Kaz Dağları bölgesi; onu yüzde 68 ile Tekirdağ ve Kırklareli izliyor.

Tarım alanlarında da yüzde 78 ile Kaz Dağları ilk sırada geliyor. Onu yüzde 66 ile Eskişehir takip ediyor. Koru-

nan alanların ortalama yüzde 59'u, önemli doğa alanlarının yüzde 64'ü için yine maden ruhsatı verilmiş durumda.

Ve en çarpıcısı milli parklar ile ilgili olan veri. Doğal nitelikleri ve nadir canlı türleri ile milli park ilan edilen alanların da yüzde 51'i maden sahası olarak işlenmiş durumda.

İl bazında örnek vermek gerekirse Zonguldak ve Tekirdağ-Kırklareli'ndeki milli parkların yüzde 97'si, Muğla'dakilerin yüzde 85'i, Artvin'dekilerin de yüzde 84'ü madenlere ruhsatlı. Ayrıca Zonguldak-Bartın'da milli parkların yüzde 89'u arama ve işletme, Artvin'dekilerin yüzde 30'u arama, Afyon'dakilerin yüzde 10'u da işletme ruhsatına sahip.

Dersim Partizan: 20. Munzur Doğa ve Kültür Festivali'ne Dair Zorunlu Bir Açıklama

DERSİM- Bu yıl 20'si düzenlenecek olan Munzur Doğa ve Kültür Festivali'ne dair açıklama yapan Dersim Partizan, festivalden çekildiğini duyurdu. Dersim Partizan'ın açıklaması şu şekilde:

"Dersimlilerin tarihsel hafızası saldırıların sürekliliğinden kaynaklı hep günceldir. Sürekli boşaltılan, göçe zorlanan Dersim coğrafyası 90'lı yıllarda tamamına yakını boşaltılarak insansızlaştırılmıştır. 1999 yılında Dersim'deki bu insansızlaştırmayı ortadan kaldırma, boşaltılan köylere yeniden hayatı taşıma, devletin burada oluşturduğu sistemli baskıları kırma mücadelesinin mevzilerinden biri olarak Dersim kurumları ve devrimci yapılar tarafından "Munzur Kültür ve Doğa Festivali" ismiyle bir festival örgütlenmiştir. Devletin tüm engelleme çabalarına rağmen devrimci bir ruhla başlayan ve aradan geçen 22 yıllık süreç içerisinde (son yıllarda kesintiye uğrasa da) Dersim'de devletin sosyal-siyasal-kültürel ve doğaya yönelik saldırılarına karşı önemli bir cephe olarak her yıl on binlerce insanın katılımıyla örgütlenmiştir.

Dünden bugüne Dersim üzerindeki saldırılar, egemenlerin politik-askeri-kültürel yönelimi çerçevesinde hızından hiçbir şey kaybetmeden devam etmektedir. Gerek hala "Çıban" olarak görülmesi, gerekse de sınıf mücadelesinin sıcak mevzilerine ev sahipliği yapması nedeniyle Dersim, her geçen gün daha da azgınca saldırılara maruz kalmaktadır. Kuşkusuz bu saldırıların en başında Dersim halkının devrimci dinamiklerini yok etme hedefi vardır. Bunun için egemen sınıfların saldırılarının en başında bu dinamiği ortaya çıkaran sosyal-kültürel geçmişini unutturma, kendi tarihine yabancılaştırma politikaları yer almaktadır.

Bununla birlikte rant saldırıları, (barajlar-madenler-HES'ler, kalekol-kule yapımları, inanç turizmi adı altında inanç merkezlerine yönelik saldırılar) yasaklar, askeri operasyonlar adı altında yakılan ormanlar vesilesiyle doğasıyla bütünleşmiş, ondan güç alan Dersim halkının doğayla bağı ortadan kaldırma, bölgeyi insansızlaştırma politikaları da devam etmektedir. Ajan-işbirlikçileştirme, koruculuk-gizli koruculuk, Dersim halkının kendi tarihine ihanet olanağı olarak egemen sınıflar tarafından "istihdam alanı" olarak sunulmaktadır. Dili-kültürü-inancını asimile edilmeye, yabancılaştırılmaya ve kendi sınıfsal çıkarlarına

entegre edilmeye çalışılmaktadır. Kısacası Dersim, devlet tarafından dört bir yandan mengene içinde sıkıştırılmaya devam etmektedir. Kuşkusuz Dersim'e yönelen bu saldırılar, yeni değildir, egemen sınıflar tarafından tarihsel bir politika olarak uygulanagelmıştır ve bugün de uygulanmaktadır.

22 yıllık tarihi boyunca "Munzur Kültür ve Doğa Festivali" tam da bu saldırılara karşı direniş mevzilerinden biri olarak ortaya çıkmış ve bugüne kadar taşınmıştır. Partizan olarak "Munzur Kültür ve Doğa Festivali"ne bir amaç olarak bakmıyoruz ancak yarattığı sinerji, siyasal, kültürel, doğa ve çevre gündemli misyonu önemli bir alan olduğunu düşünüyor ve bu temelde yaklaşıyoruz. Bu yıl 20'incisi düzenlenmesi planlanan festival örgütlenmesine de bu temelde yaklaştık. Devrimci, demokrat, yurtsever kurumlar ve yöre derneklerinin katılımıyla üç festival örgütlenme toplantısı gerçekleştirilmiştir. Bu toplantıların ilk ikisi, festivalin yapılıp yapılmaması temelinde yürütülen tartışmalardır. Bu tartışmaların odaklandığı iki nokta olmuştur. Birincisi artık festivalin misyonunu tamamladığı, diğeri ise pandemi koşulları nedeniyle ortaya çıkan kaygılar olmuştur. Bu toplantılar sonucunda EMEP ve HDP iki ayrı gerekçe ile festivalden çekildiklerini ilan etmiştir.

Toplantılarda ortaya çıkan her iki anlayışa da karşı durarak festivalin örgütlenmesi noktasında bir tavır içerisinde olduk. Özellikle "festivalin misyonunu tamamladığı" gerekçesinin bir karşılığı olmadığını söylememiz gerekir. Zira yukarıda da saydığımız egemen sınıfların saldırıları azgınca devam ederken, buna karşı ortaya çıkan bir mücadele aracının misyonunu tamamladığını iddia etmek saldırılardan bir haber olmak anlamına gelmektedir. Bu konuda misyon tartışmasını, "tamamlandı" üzerinden tartışmak yerine "misyonunu oynayamayan" bir nokta üzerinden tartışmak ve buna yönelik çözüm üretmek gerekmektedir. Elbette hiçbir mücadele aracı sonsuz değildir. Ve bir araç olmaktan öte misyonu yoktur. Ancak Dersim'de festival gibi bir aracın devrimci-ilerici dinamiklerini yok sayarak bugün çeşitli nedenlerle yeterince misyonunu oynayamadığını söylemek yerine, yarattığı etki, sinerji ve dinamiğin, özüne uygun bir ele alışı tartışılarak kısır dönüğe doğru gitmesini engellemek de

en başta devrimci-ilerici kurumların, festivalin Dersim halkıyla tahrip olan bağının yeniden tesis edilmesini sağlayacak bir ele alış içerisinde olmak doğru olan yaklaşımdır. Bu anlamda bu tutumun karşısında olarak yine pandemi koşullarını da hesaba katarak, mutlaka barınma ve sağlık konularında hazırlık yapıp en azından stadyum gibi büyük konserlerden kaçınıp Dersim'in güncel sorunları ve kültürünü en iyi şekilde yansıtabileceğimiz kısıtlı bir festivalin yapılmasını savunduk. Pandemiyle birlikte işçi sınıfı hunharca çalıştırılmış, doğa saldırıları devam etmiş, devletin baskı, katliam ve tutuklama furyası artarak sürmüştür. Ülke genelinde devam eden bu saldırı dalgası Dersim'de de hızından hiçbir şey kaybetmeden devam etmiştir. Bu nedenle festival örgütlenme toplantılarına katılmak ve festivali kendi özüne uygun bir ele alışla örgütlenmesi gerektiği konusunda bir yaklaşım içinde olduk. Gerçekleşen ilk "Festival Örgütlenme Toplantısı"nda Dersim Belediyesi ve DEDEF'in davetiyle sistem partilerinin de katıldığı bir toplantı oldu. Bu toplantıda AKP'li Mazgirt Belediye'si son sözü alarak adeta kayyum politikalarını savunmuş ve kayyum politikaları üzerinden "demokrasi" dersi vermeye çalışmıştır. Bu toplantıda birçok kurumun tepki göstermesi üzerine divan tarafından tepkiler "demokrasibilik" adına bastırılmaya çalışılmıştır. Bizzat saldırıların merkezinde olan faşist parti temsilcilerinin bu toplantılara dahil edilme çabası "düşman" bilincindeki savrulmayla ilgilidir. Bu toplantıda dost düşman ayrımını hesaba katmayan, festivalin kimlerle yapılacağını, kimlerle yürüneceğini unutan bir 'komünist' belediye aklıyla yürütüldüğünü görüp eleştirilerimizi dile getirdik. Öte yandan üçüncü toplantıda bir Tertip Komitesi kurulup yol haritası çıkarılarak, festival programının oluşturulması gerekirken yine dayatmacı ve sekter bir tarzda sanatçı, panelist ve program saatlerinin yazılı olduğu hazır bir programla karşılaştık. Bunca can yakıcı sorun varken programın şiir, müzik dinletileri ve çocuk oyunlarına boğulması tamamen gerçekliğinden koparılmış, yasak konulmasının endişesi taşıyan, bu topraklara halka hiçbir getirisi olmayan, süreci geçiştiren bir festival anlayışı içinde olmayacağımızı belirttik. Bu durumda Dersim Belediyesi ve DEDEF'in sadece görüntü olarak ortaklaşmak isteyen, aslında kendilerince her şeye karar veren bir anlayışla hareket ettikleri görülmek-

tedir. Bu dar, sekter, dışlayıcı, kolektif çalışma anlayışına yabancı tavır neredeyse birçok ortak çalışmada sergilenmeye başlanmıştır.

Bu temelde sonuçlanan toplantı sonrası, önümüze konulan programın taslak olduğu ve ortaklaşmamız, programa katkı sunmamız istenmiştir. Yanlış işletilen süreç ve festival örgütlenmelerinde CHP, AKP belediyeleri cirit atarken; festival çağrıcısı kurumlarla "bir arada olalım, festival yapalım" diye ısrarla orada kalmamızın ne bize ne de Dersim halkına hiçbir faydası yoktur. Burjuva faşist partilere gösterilen toleransın, devrimci kurumlara gösterilmediği bir ele alışla, saldırıların merkezindeki faşist partinin belediyeleriyle ortaklaşarak saldırılara karşı cephe olma anlayışının kazanımdan çok kayıp getireceğini düşünüyoruz.

Partizan olarak bu yıl planlanan festival örgütlenmesinin kendi misyonuna uygun olmadığını, "festival yapalım" anlayışıyla ve ciddiyetsizliğiyle bir ele alış olduğunu düşünüyoruz. Amacımız ortaklaşma adına bir panelist, bir sanatçı çıkarmak değil, Dersim'e yönelik gerçekleştirilen saldırılara cephe oluşturabilecek bir festival programı çerçevesinde ortaklaşmak ve festivali bu temelde örgütlemektir. Bunun olmadığı yerde geçiştirmeci bir festival anlayışının (herhangi bir sağlık ve barınma koşullarının da tartışılmadığını not edelim) parçası olmayacağız. Bu nedenle bu yıl 20'ncisi düzenlenecek olan "20. Munzur Kültür ve Doğa Festivali"nden çekildiğimizi devrimci-demokrat kamuoyuna ve Dersim halkına bildiriyoruz. Ancak bu festivalin henüz misyonunu tamamlamadığı ve önümüzdeki yıllarda gerçek misyonuna layık bir şekilde örgütlenme anlayışıyla, çabamızdan da geri durmayacağımızı belirtiyoruz.

Bununla birlikte Dersim'de devletin tüm saldırı dalgasına karşı kendi araç ve çalışmalarımızla set olacağız. Dersim'in belirlediğimiz tüm sorunları etrafında bu süreci örgütleyip çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Halkımızın diline, kültürüne, doğasına, inancına, devrimci ilerici kimliğine yönelik her türlü saldırıya karşı Dersim'in direniş geleneğiyle karşı koyalım. İnsansızlaştırmaya karşı yaşam alanlarımıza daha güçlü tutunalım. Umudumuzu örgütlenerek büyütelim.

DERSİM PARTİZAN"

Afganistan'da ABD Askerlerini Geri Çekiyor: TC Emperyalizme Uşaklığını Boyutlandırıyor

Son yıllarda birçok kez Afganistan'dan ABD askerlerinin çekileceğine dair açıklamalar kamuoyuna deklare edildi. Ancak bu girişimler bölgede Taliban ile görüşmelerin sonuçsuz kalması ve diğer emperyalist ülkelere yönelik gözetilen pazar çıkarları dolayısıyla gerçekleşmemiştir. 2021 yılı başında Türkiye'nin ev sahipliğinde Taliban ile ABD arasında tekrar bir görüşme yapılması kararlaştırılmış ancak Taliban'ın anlaşmalara ve görüşmelere ön koşul olarak ABD askerlerinin çekilmesini şart koşması üzerine gerçekleştirilememiştir. Bu durum halihazırda askerlerini geri çekme planını masada tutan, iç ve dış kamuoyunda artan bir rahatsızlığa sebep olmaya başlayan Afganistan'daki askeri varlığını sonlandırması için ABD'ye bir fırsat olmuştur. 2021 Mayıs itibari ile de ABD askerleri Afganistan'dan çekilmeye başlamıştır.

ABD AFGANİSTAN'DAN ÇEKİLMİYOR, GÖLGESİ KALMAYA DEVAM EDİYOR

Elbette ABD askerlerinin Afganistan'dan çekiliyor oluşları, ABD'nin Afganistan'daki varlığını sonlandırdığı anlamına gelmemektedir. Bölgede kendi uşak hükümetini oluşturmuş, Taliban gibi diğer yapılarla da anlaşarak çıkarlarını garanti altına almıştır. Ve bu dengeyi gözetmesi için Türkiye gibi ABD emperyalizmine bağımlı ve uşak pozisyonunda olan devletleri vekil olarak tayin etmektedir. Türkiye'nin de ABD ile ilişkilerinde sınırları zorladığı başka alanlarda esneklik kazanabilmek adına sıcak çatışma alanlarında askeri varlığı ile ABD'nin emperyalist çıkarlarının koruyucusu olarak sahada yer aldığı görülmektedir. Libya ve Suriye'de bu minvalde pozisyon tutan TC, Afganistan'da da

aynı pozisyonu sağlamak adına adımlar atmaktadır. Gerçekleştirilen son NATO toplantısında bir araya gelen Biden ve Erdoğan, Afganistan'da Kabil havaalanının denetiminin ve güvenliğinin TC tarafından sağlanmasına dair fikir birliğine varmış ve bu anlaşmanın çerçevesinin genişleyebileceğine dair de sinyaller verilmiştir. Başından beri Afganistan'da yer alan işgalci NATO güçleri arasında yer alan TC bu vesile ile Afganistan'da varlığını kendisi açısından daha zorlu ve her an kendini sıcak bir çatışma içerisinde bulabilecek biçimde süreklileştirmektedir. Türkiye'de planlanan görüşmelerin gerçekleşmemesi üzerine daha sonra Doha'da görüşmeler gerçekleşmiş ancak bu görüşmelerden de herhangi bir sonuç çıkmadığı kamuoyuna taraflarca deklare edilmiştir. ABD'nin Afganistan'dan askerlerini çekmeye başlamasının hemen ardından Taliban ile ABD destekli hükümet arasında çatışmalar başlamış ve ülkenin ciddi bir kısmında Taliban'ın ilerleyişi söz konusu olmuştur. Görüşmelerin mahiyetine dair açıklama yapan Taliban sözcüsü ise henüz bir ateşkes durumunun söz konusu olmadığını ancak görüşmelerin devamı konusunda tarafların hemfikir olduğunu açıkladı.

EMPERYALİZME UŞAK DEVLETLERİN ROLÜ: EMPERYALİZMİNİN ÇIKARLARININ POLİSLİĞİNİ YAPMAK

ABD'nin askeri olarak çekilmesi, uşaklarına da aynı zamanda bir sinyal olarak yansımıştır. ABD'nin çıkarlarının bölgedeki "polisliğine" soyunan TC de çeşitli rollere talepte bulunmuş, nihayetinde ABD kesin kararını henüz vermese de Kabil havaalanı güvenliğinin sağlanması noktasında TC'ye lütf gösterdi. İç ve dış politi-

kada yaşanan çıkmazı saldırgan hatıta demirleyerek aşmaya çalışan TC, uluslararası alanda emperyalistlerin lütfunu kazanmak için olmadık adımlar atmaktan geri kalmamaktadır. Bu sıkışık durum TC'yi emperyalistlere daha da bağımlı hale getirmekte, emperyalistlerin çıkarları uğruna tüm sıcak çatışma hatlarında "vekâleten" yer almaya mecbur kalmaktadır. Biden-Erdoğan görüşmesinin ardından TC askerlerinin Kabil havaalanı güvenliğini sağlayacağı duyurusunun ardından Taliban sözcüsü tarafından da açıklama yapıldı. TC'ye askerlerini geri çekme çağrısı yapılırken aksi durumda TC askerlerine yöneleceklerini vurguladılar. Eskiden bu yana bir biçimde Taliban ile ilişkilerini sürdüren TC'nin, bu açıklamalar karşısında henüz dişe dokunur bir karşı açıklaması olmadı. Buradan görülmektedir ki bir yandan Afganistan'da emperyalist efendilerinin çıkarlarını savunurken diğer yandan da Taliban ile ilişkilerini derinleştirmenin yollarını aramaktadır.

ABD'nin görüşme masasına oturması ve Afganistan'dan askerlerini çekme adımı Taliban'a görece uluslararası meşruluk kazandırmıştır. Bununla birlikte henüz detaylandırılmış bir anlaşma söz konusu olmamış, karşılıklı olarak etkili bir ateşkes sürecine dahi varılamamıştır. ABD askerlerinin %95'ini geri çektiğini açıklamış, kalan askerlerin ise büyükelçilik ve Kabil uluslararası havaalanının güvenliğini sağlamak dışında bir misyonunun olmayacağını belirtmiştir. Taliban ise Mayıs ayından itibaren gerçekleştirdiği operasyonlarla ülkenin büyük bir kısmında denetim sağlamış ve ilerleyişini sürdürmektedir. Bu ilerleyiş karşısında ABD destekçisi olduğu

hükümetin yardım çağrılarını üzerine Temmuz ayı sonlarında ABD tarafından Taliban'a yönelik hava saldırıları gerçekleştirilmiştir.

TC'NİN SALDIRGAN POLİTİK HATTI: BATAKLIĞA BALIKLAMA ATLAMAK

Bu atmosfer içerisinde TC her ne kadar geri adım atmak istemese de sürecin sertleşmesi ve anlaşma yollarının bulanıklaşması sebebi ile sessiz kalmakta, ilk etaptaki iddialı çıkışlarını devam ettirmemektedir. Bağımlı bir ülke olarak bir biçimde emperyalistlerin çizdiği rotada ilerlemek zorunda kalmakla birlikte; çoğu zaman pastadan pay kapmak bir kenara, bataklık içinde çırpınmak TC gibi ülkeler açısından "kader" olmaktadır. Bu noktada politik ve askeri saldırganlık hattının tersine atılacak bir geri adım, kurulan politik çizginin sallanmasında etkileyici bir faktör olacaktır. Nitekim bu saldırgan politik ve askeri tutum, mevcut TC iktidarının ve bir bütün devletin içerisinde bulunduğu ekonomik ve politik krizlerin hacmi ile ilintilidir. Çoğu durumda emperyalistler, uşak devletlerin "bağımlı" yapısından ötürü sürekli olarak içinde buldukları politik ve ekonomik kriz halini beslemekte, derinleşen kriz koşullarında bu ülkelerin bağımlı yapılarını pekiştirmekte ve rahatlıkla ileri karakol olarak kullanabilmektedir. Bugün Afganistan, Libya, Suriye gibi alanlarda TC'nin askeri olarak var oluşu esasta "güç ve etkisinden" değil tam tersine emperyalizmin hevesli bir uşağı ve emperyalizmin karşısındaki acizliğinden ileri gelmektedir.

Afganistan'da sürecin ne biçimde ilerleyeceği, süren müzakerelerin devam eden savaşı ateşkese evirip evirmeyeceği henüz net değildir. Ancak sıcak çatışmaların sürmesine rağmen tüm tarafların müzakerelerin devamında ısrar ediyor oluşları, müzakere masasının bir süre daha devrilmeyeceğini göstermektedir. Askerlerinin büyük bir kısmını geri çeken ABD'nin bir biçimde kendisine bağımlı bir yerel hükümet ve bölgedeki uşakları aracılığı ile bu alanı kontrol etmek için çabalamaya devam ettiği gün gibi ortadadır. Bununla birlikte Taliban ile yürütülen müzakerelerde kendi çıkarlarını garanti altına aldığı oranda 20 yıllık savaş halini bitirmek istemektedir. Bunu tam anlamı ile başaramasa dahi TC gibi uşak devletleri bu savaşın daha kapsamlı bir parçası haline getirmek ve bu ülkelerin ABD'nin emperyalist çıkarlarını "vekaleten" savunmasına olanak tanıyacaktır.

İran'da Susuzluk, Elektrik Kesintileri ve Grev: 'Bu Bir Halk Ayaklanmasıdır'

HABER MERKEZİ- İran'ın güneyinde susuzluk protestolarına elektrik kesintilerine karşı eylemler eklendi. Ülkede 105 fabrikada petrokimya işçilerinin grevi de devam ediyor. Eylemlerde en az 8 kişinin yaşamını yitirdiği belirtildi.

İran devleti, sermaye gruplarını desteklemek için ülkenin doğal kaynaklarını sömürürken halk ise elektrik kesintileri ve susuzlukla baş başa. Göl ve nehirlerin kuruması çiftçileri zor durumda bırakır ve hayvanların ölümüne neden olurken günlük ihtiyaçları karşılamak için dahi su bulunamadığı oluyor.

İran'ın güneyi özellikle Arap kökeni İranlıların yaşadığı bir bölge. Çiftçiler, devleti buradaki suyun başka bölgelere transfer edilmesi politikası nedeniyle "ayrımcılıkla" suçluyor.

Ahvaz, Susangerd, Mahşahr, Hamidiye illerinde başlayan protestolar polis ve Devrim Muhafızları tarafından sert şekilde bastırılmaya çalışılıyor. Ancak güvenlik güçlerinin şiddetine halkın verdiği tepki de sert oldu. Meydanlara gelen tanklar ve polis arabaları yakıldı. Öfkeli halkın "Biz susuz kaldık, çaldığınız su ve tüm kaynaklarımızı geri alacağız" sloganları birçok kentte duyulmaya başladı.

Öte yandan İran'da petrokimya sanayinde yaklaşık 105 fabrikada grevler gerçekleştiriliyor. Fabrika işçilerinin

İran'daki tüm halklara mücadele çağrısı da yanıt buluyor. Halk yaşanan gelişmeleri "Bu bir halk ayaklanmasıdır" diye tanımlıyor.

Suş, Deşte Azadegan, Abadan kentlerinde de protestolara karşı polis operasyonları düzenledi ve çok sayıda gözaltı var. Şiddetin artması üzerine Behbahan, Tahran ve Ramşir gibi kentlerde de protestolar ortaya çıktı. Buralardaki protestolarda da "Korkmayın, hepimiz birliğiz", "Kahrolsun İran rejimi" sloganları dikkat çekti.

İran'ın Tebriz kentinde de su kesintilerinin yaşandığı Huzistan'daki halka destek eylemi yapıldı. Tebriz Çarşısında toplanan kalabalık bir grup sloganlar atarak, Huzistan eyaletine bağlı bölgelerde su kesintilerini protesto eden bölge halkına destek verdi.

İnternet hesaplarından yapılan paylaşımlarda devlet güçlerinin kalabalığı dağıtmak için bazı eylemcileri gözaltına aldığı ve kentte internetin de kısıtlandığı belirtildi.

İran'ın güneybatısında Arap nüfusunu yoğun olduğu Huzistan eyaletindeki su kesintilerine tepki gösteren bölge halkı, 15 Temmuz'dan bu yana her gece sokaklara dökülerek protesto eylemleri düzenliyor. İranlı yetkililer, eylemlerde şu ana kadar 5 eylemci ile bir polisin hayatını kaybettiğini açıklamıştı.

Tunus Emekçileri Partisi, Halk Demokrasisi İçin Mücadele Çağrısı Yaptı

HABER MERKEZİ- Tunus Emekçileri Partisi, Cumhurbaşkanı Kays Said'in meclisi feshetmesini ve yaşanan olayları darbe olarak niteledi. Ennahda hareketiyle bir ittifakın da reddedilmesi gerektiğine de dikkat çekilen açıklamada, Tunus emekçilerine halk demokrasisi için mücadele çağrısı yapıldı.

"Devrimin gidişatı darbeler ve mutlak bireysel yönetimlerle düzeltilmez" başlıklı açıklamada öne çıkan başlıklar şu şekilde:

'KARŞI DEVRİMCİ YOLDUR'

Hukuki açıdan ortaya çıkan gelişme, Anayasa'nın ve kabul ettiği 80. madde hükümlerinin açık bir ihlalidir.

Siyasi açıdan, istisnai anti-demokratik önlemler, Kays Said'in uzun süreli yürütme, yasama ve yargının yani tüm yetkileri tekeline alma çabasını somutlaştırmaktadır. Onun eliyle bir karşı devrim yolunu başlatmaktadır.

Bu manevralar, ülkenin her düzeyde yaşadığı kriz durumunun ciddiyetini artıracak ve hatta şiddet, çatışma ve terör döngüsüne düşmesine yol açabilecek yeni bir aşama açılacağını düşündürmektedir.

'HALK DEMOKRASİSİ TUNUS HALKININ ELİYLE OLACAKTIR'

(Parti) Tunus halkının, ülkeyi son on yılda izlenen gerici seçenekler sonucunda kötüleşen boğucu ve kapsamlı krizden çıkaracak köklü bir değişime acil ihtiyaç duyduğunu vurgular ve ekonomik yıkım, mali iflas, yolsuzlu-

ğun yayılması, terörizm ve siyasi suikastlara neden olan; ülkeyi bağımlılık ve borç içinde boğan ve Tunuslu kadın ve erkeklerin hayatlarının her boyutunu yok eden tüm hükümet sisteminin, cumhurbaşkanlığının, parlamentonun ve Ennahda öncülüğündeki hükümetin sorumlu tutulması ve alaşağı edilmesi çağrısını yineler.

Tunus Emekçileri Partisi, istenen değişimin Kays Said'in darbesinin desteğiyle veya Ennahda hareketiyle herhangi bir şekilde ittifak kurarak olamayacağına ve bunun Tunus halkının iradesiyle olacağına olan inancını yinelemektedir. Bir halk demokrasisi kurma, ancak Tunus halkının eliyle olacaktır.

'REJİMİN BİLEŞENLERİ İÇİN ÇATIŞMAYI REDDET'

Tunus halkını, tutumlarını barışçıl yollarla ifade etmeye devam etmeye ve kendi çıkarlarına hizmet etmek için bölgesel eksenler ve uluslararası güçler tarafından desteklenen rejimin bileşenleri tarafından itilen çatışma çağrılarını reddetmeye çağırıyoruz.

'DEMOKRATİK VE İLERİCİ GÜÇLER BİRARAYA GELMELİ'

Tüm demokratik ve ilerici güçleri, partileri, örgütleri, dernekleri, aktörleri ve şahsiyetleri, bu tehlikeli gelişmeler ve bunların yansımalarıyla yüzleşmek için birleşik bir tutum formüle etmek üzere bir danışma mekanizması etrafında acil olarak toplanmaya çağırıyoruz.

Brezilya'da Bolsonaro'yu Protesto Eden Halk ABD ve İsrail Bayraklarını Yaktı

HABER MERKEZİ- Brezilya'da Devlet Başkanı Bolsonaro'nun salgına karşı tutumunu protesto eden halk, Bolsonaro'nun görevinden alınmasını ve yargılanmasını istedi.

Eylemler sırasında halk, ülkenin kölelik geçmişiyle özdeşleştirilen ve 1963'te açılan Borba Gato heykelinin bulunduğu anıtı ateşe verdi.

Brezilya'nın en büyük şehirlerinden Rio de Janeiro'da "Kahrolsun Bolsonaro'nun askeri ve soykırımcı hükümeti!" sloganıyla eylemler düzenleyen halk ABD bayrağı yaktı. Yine birçok kentte protesto eylemleri sürerken Belo Horizonte, Minas Gerais'te de eylemciler ABD emperyalizmi ve İsrail Siyonizminin bayraklarını ateşe verdi.

İran'ın Aynasında Egemenlerin Seçim Sahtekârlığı

Geçtiğimiz haziran ayında Ortadoğu birçok önemli seçime sahne oldu. Bunlardan en çok öne çıkan kuşkusuz bölgenin başat devletlerinden birisi olan İran'da gerçekleşen seçimlerdi. Katılımın boykot çağrılarını nedeniyle düşük kaldığı seçimin kazananı dini lider Ali Hamaney'e yakınlığı ile bilinen muhafazakâr kanattan İbrahim Reisi oldu. Ve "reformist" kanattan Hasan Ruhani'nin yerine "seçilen" yeni cumhurbaşkanı oldu. Bu değişimin İran'ın iç ve dış siyasetinde birtakım değişikliklere yol açacağı ve bunun bölgedeki gelişmeleri etkileyeceği aşikârdır. Bu başlı başına bir değerlendirme konusudur. Ancak burada değerlendirmeyi hak eden bir diğer nokta İran devletinin seçim sürecine yaptığı aleni müdahalelerdir.

İran hâkim sınıfları kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda güçlü isimlerin seçimde aday olmasını engelleyerek Reisi'nin seçimlere zayıf rakiplerle girmesini sağlamış, onun kazanması için önünü açmıştır. Bu durum emperyalist kapitalist sistemin bir parçası olan ülkelerde özellikle de yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde seçimlerin nasıl bir aldatmacadan ibaret olduğunu, bu sistemde halkın tercihlerinin hiçbir önemi olmadığını bir kez daha herkese göstermiştir.

Burjuva ideologlar kapitalist sistemdeki seçim olgusunu halkın kedi kendisini yönettiğinin "kanıtı" olarak sunar. Güya bunlara göre halk seçimler yoluyla kendisini yönetecek olanı seçebilecek özgürlüğe sahiptir ve seçimler halkın iradesinin bir yansıması olmaktadır. O halde kapitalist toplumda herkes siyasal bakımdan eşittir(!) Oysa bu kapitalist toplumdaki en bü-yük aldatmacalardan birisidir. Her şeyden önce sınıflı toplumlarda ekonomik ve siyasal iktidar üretim araçlarına sahip olan hâkim sınıfların elindedir. Kapitalist sistemde bu sınıf burjuvazidir. Devlet de hâkim sınıfın iktidarını sürdürmesini sağlayan bir araçtır. Devlet baştan aşağıya hâkim sınıfın (kapitalist sistemde burjuvazinin) çıkarlarını koruyacak biçimde dizayn edilmiştir. Dolayısıyla bu sistemde devletin başına kim geçerse geçsin burjuvazi devlet aracılığıyla toplumu yönetmeye devam eder. Zaten devletin başına geçmesine izin

verilen partiler burjuvazinin çeşitli kliklerini temsil eden düzen partilerinden ibaret kalır. Bu nedenle sömürüye dayalı günümüz sınıflı toplumlarında seçimler halkı hâkim sınıfların hangi kesimlerinin daha çok ezeceğini tayin edebilir o kadar. Çoğu zaman hangi düzen partilerinin iktidara yerleşeceği hâkim sınıflar tarafından perde gerisinden o dönemdeki ihtiyaçlara göre belirlenir. O partiyi, kişiyi iktidara taşımak adına hâkim sınıflar

devasa propaganda aygıtını harekete geçirip halka ona oy vermeye yönlendirir veya hile dahil her türlü dolabı çevirir. Seçimler de hâkim sınıfların meşruiyet üretme, halkı kandırma aracı olmaktan ibaret kalır. Bu burjuva demokrasininin hâkim olduğu emperyalist-kapitalist ülkelerde de böyledir. Ancak yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde seçimlerin göstermelik oluşu daha aleni bir durumdur. Bu ülkelerde hâkim sınıflar seçim süreçlerine çok daha açık bir biçimde müdahale ederek emperyalist efendilerinin ve kendilerinin istedikleri düzen partilerini yönetimlere taşırlar. Çoğu zaman yasal engellerle, seçim barajları ile "istenmeyen" kişi ve kesimlerin seçimlere girmesi dahi engellenir.

İran'da gerçekleşen son seçim de bunun net bir örneğini sunmuştur. İran'da seçime aday olabilmek için doğrudan dini lidere bağlı bir kurum olan "Anayasa Koruma Komitesi"nin onayını almak gerekmektedir. Bu komite hâkim sınıfların o dönem ki ihtiyaçlarına göre bir adayı öne çıkartıp ona rakip olabilecek diğer güçlü adayları eleyerek istedikleri adayın seçimi kazanmasını sağlamaktadır. Özellikle ABD ile pazarlıkların yürü-

tüleceği, yumuşamanın istendiği dönemlerde "reformist" kanattan bir aday öne çıkartılmakta, diğer dönemlerde ise "muhafazakâr" kanattan adayların kazanması sağlanmaktadır. Örneğin bir önceki Cumhurbaşkanı olan Ruhani'ye karşı zayıf adayların seçimlere girmesi sağlanarak Ruhani cumhurbaşkanı yapılmıştı. İbrahim Reisi için de benzer bir süreç işlemiştir. "Anayasa Koruma Komitesi", "reformist" kanattan eski meclis baş-

kanı Ali Laricani veya "muhafazakâr" kanattan eski Cumhurbaşkanı Ahmedî Nejat gibi isimlerin dahi adaylık başvurularını reddederek İbrahim Reisi'nin seçimi kazanması adına her türlü dolabı çevirmiştir. Nitekim halkın büyük çoğunluğunun bu tiyatroya tepki göstererek sandığa gitmemesi sonucunda katılımın %48'de kaldığı seçimi Reisi kazanmıştır.

Burada İran hâkim sınıflarının Reisi'yi iktidara taşımasının nedenlerine de kısaca değinmek gerekir. Bilindiği üzere ABD İran'la 2015 yılında imzalanmış olan nükleer anlaşmadan Trump döneminde çekilmiş ve İran'a yönelik yaptırımlar tekrar başlamıştı. ABD yaptırımları nedeniyle İran ağır bir ekonomik ve siyasi krize sürüklenmişti. Biden'in başkanlık koltuğuna oturmasının ardından ise ABD yeniden nükleer anlaşmaya dönmek istemiş ve bu kapsamda iki devlet arasında pazarlıklar da bir süre önce başlatılmıştı. Ancak ABD anlaşmaya yeniden dönmek için İran'dan balistik füze programının durdurulması, Hamas-Hizbullah gibi örgütlere verilen desteğin kesilmesi gibi birtakım yeni tavizler istemiştir. İran her ne kadar bir an evvel yaptırımlardan kurtulmak

adına nükleer anlaşmaya dönmeyi arzulasa da ABD'nin beklediği bu yeni tavizleri vermeye yanaşmamaktadır. Bu sebeple ABD ile yürütülen pazarlıklar bir türlü sonuç vermemiştir. Şimdi de İran "reformist" kanattan birisi yerine "muhafazakâr" kanattan birisini devletin başına getirerek ABD ile yürütülen pazarlıklarda elini güçlendirmek istemiştir. İran hâkim sınıfları Reisi ile birlikte İran'ın bölgede daha agresif politikalar izlemesinden çekinen ABD'nin dayatmalarından vazgeçerek nükleer anlaşmaya dönmek isteyeceğini hesaplamaktadır. Bununla birlikte ekonomik kriz İran halkının düzene olan öfkesini her geçen gün büyütüştür. Son dönemde Molla rejiminin ağır baskısı altında olan kadın ve gençler başta olmak üzere açlığa mahkûm edilen işçi ve emekçiler, halkın değişik kesimleri sık sık sokağa çıkmaya başlamış hatta bu eylemler belli bölgelerde ayaklanma boyutuna varmıştır. Halkın büyüyen öfkesinden korkan hâkim sınıflar yeni dönemde halka yönelik baskısını daha da arttırmayı planlamaktadır. Bu politikayı da "muhafazakâr" kanattan bir cumhurbaşkanı ile daha rahat hayata geçirebileceğini düşünmektedir. Nitekim Reisi'nin rejimin en sadık kadrolarından birisi olduğunun ve daha önce yargı erkinin başında olduğu dönemde devrimciler ve Kürtler başta olmak üzere binlerce muhalifin idam edilmesinden sorumlu olduğunun da altını çizmek gerekir. Dolayısıyla bu durum Reisi'nin hangi amaçla iktidara taşındığını açıklamaya yeter durumdadır.

Sonuç olarak İran örneği bir kez daha göstermiştir ki bu düzende seçimlerden kurtuluş beklemek büyük bir yanılgıdır. Egemenler açısından halkın kime oy verdiğinin, kimi tercih ettiğinin hiçbir önemi yoktur. Hâkim sınıflar kimi istiyorsa iktidara da o düzen partisi gelmektedir. Bu İran ve TC gibi yarı sömürgelerde daha açık, emperyalist-kapitalist ülkelerde ise daha örtülü bir şekilde yapılmaktadır. Bu sebeple halkın kurtuluşu seçimde değil devrimdedir. Ancak bu düzen yıkıldığı ve pro-letarya önderliğinde halk iktidarı ele geçirdiği zaman gerçekten halk kendisini yönetebilecek, geleceğini ve "kaderini" tayin edebilecektir.

İran her ne kadar bir an evvel yaptırımlardan kurtulmak adına nükleer anlaşmaya dönmeyi arzulasa da ABD'nin beklediği bu yeni tavizleri vermeye yanaşmamaktadır. İran "reformist" kanattan birisi yerine "muhafazakâr" kanattan birisini devletin başına getirerek ABD ile yürütülen pazarlıklarda elini güçlendirmek istemiştir.

Halk Kitleleri Sağaltıcı Adrestir

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Yürüttüğümüz her çalışmanın, giriştiğimiz her çabanın ulaşmak istediği şey başarıdır. Her çalışmaya başarmak için başlangıç yaparız. Ne var ki başarı halkasını kolayca yakalayamayız. İsteddiğimizde sökün edip gelmez. Küçük başarılar dahi harekete geçmeksizin, emek ve çaba göstermeksizin ortaya çıkmaz. Çiğnemedi yutamayacağımız her lokmada nasıl bir zorunluluk işliyorsay bu konuda da istekli bir çaba, ciddiyet ve disiplin gerekir. Büyük başarılar ise daha büyük zorluklar barındırır; yenilgilerden ve kayıplardan doğar. Başarısızlık ve başarı, yenilgi ve sonuç alıcı zaferler birbirini takip eder. Başarısızlık ve yenilgiler karşısında tükenmeyenler, yalınlığa ve kararsızlığa düşmeyenler zafer yolundan ayrılmazlar. Başarıyı ve zaferi getirecek her türlü savaşım ancak ve ancak başarısızlık ve yenilgilerden öğrenerek, yenilenerek, ısrarlı ve kararlı davranılarak sürdürülebilir. Bu sebeptendir ki faaliyetimizin belirlenmiş tüm görevleri sınamalardan geçerek başarıyı yakalama, zaferi yakınlaştırma ve gerçekleştirme hedefine sahiptir. Sınıf düşmanlarımızın yenilgiye uğratılması halk iktidarının kurulması yaratmak istediğimiz sonuçtur.

Demokratik Halk İktidarı küçük-büyük başarılar elde ederek, kazanım ve birikimler sağlayarak, sayısız çarpışmadan, çeşitli mücadele süreçlerinden geçerek gelişecektir. Ancak her türlü savaşım yetkinleşmiş örgütlülükler ve devrime seferber edilmiş kitleler sayesinde ete kemiğe bürünecek, gerçeğe dönüşecektir. En başından ilan ettiğimiz bu amaç örgütlü çalışmayı, politik ve örgütsel düzeyimizi yükseltmeyi, başarılarımızı çoğaltarak kalıcılaştırmayı ve güç biriktirmeyi gerektirir. Hiç şüphe yok ki varmak istediğimiz yerle, aramızda kapanmayı bekleyen uzun bir mesafe bulunmaktadır. Ne var ki “uzağı ya-

kın edecek” ilk adım atılmış, zulmün saraylarını tutuşturacak kıvılcım bir kere bozkıra düşürülmüştür. “Yenilgiden” usanmayanlar kararlılık ve inatla yürümeye, türlü zorluklara göğüs ge-

Kendiliğindenciliğin tezahürleri; çalışma tarzında da dar pratikçiliğe ve bürokratizme yol açar. Dar pratikçiliğin ve bürokratizmin gelişmesi örgütlü her türlü çalışmaya yabancılaşmayı beraberinde getirir. Dar-pratikçilik sorunların, gündemlerin peşinden sürüklenmekten başka bir şey değildir.

rerek mücadeleye devam etmektedir. Ancak adımlarımızın, yolu daha güçlü kavrayarak hızlanmasına, tempomuzun artmasına ihtiyaç vardır. Yavaşlatan, varılacak yere geciktiren, örgütsüzlüğü, kendiliğindenliği besleyen, devrimci gelişmenin önünü tıkayan ne varsa tartışmanın, hesaplaşmanın, çözümün parantezine alınmalıdır.

Bu türden sorunlara kayıtsız kalamayacağımız gibi sorunların kronik hale gelmesini de beklememeliyiz. Tavrımız, sorunlara beklemeksizin müdahaleler geliştirmek, kaynağını ve nedenlerini belirleyerek çözüm yoluna yönelmek olmalıdır. Çalışma tarzımızın kendiliğindenci, dar pratiğe hap-solan, bürokratizmi geliştiren yönleri faaliyetimizin gelişmesinin önündeki “engellerden” birisi durumundadır. Politik ve örgütsel yaşamda gerçeğin yerine konulan düşünce ve beklentiler gerçeklikle “inatlaşmayı” beraberinde getirmektedir. Politik yaşamda ortaya çıkan kendiliğindencilik kaçınılmaz olarak örgütsel çalışmada, gerçekliğin uzağında “hazırlanan” plan ve programda kendisini gösterecektir. Biliyoruz ki örgütleyici tek güç ancak ve ancak gerçekler üzerine inşa olmuş bilimsel ve doğru politi-

kayla açığa çıkacaktır. Gerçeklerle temas etmeyen hiçbir politika örgütsel toparlanmaya; kitlelerin acil sorunlarından, onların gündeminden kopuk hiçbir çalışma somut maddi bir güce ve başarıya yol açmayacaktır.

Kendiliğindenciliğin tezahürleri; çalışma tarzında da dar pratikçiliğe ve bürokratizme yol açar. Dar pratikçiliğin ve bürokratizmin gelişmesi örgütlü her türlü çalışmaya yabancılaşmayı beraberinde getirir. Dar-pratikçilik sorunların, gündemlerin peşinden sürüklenmekten başka bir şey değildir. Olayların peşinden koşmak günlük “mücadelenin” değişmez tek-rarıdır. Çok “çalışılır”, fazlaca “koştu-

levsiz hale getirir ve çalışmayı bireysel “müdahalelerle” yönetilir hale getirir. Halka ve kolektifin yükünü omuzlayanlara verilen değer azalır, biçimsel ve pragmatik bir karakter kazanmaya başlar. Eksikliklerin ve yetersizliklerin ortaya çıkması, tartışılması kaygı duyulan bir şey olmaya başlar. Alt yoldaşlara politik yönelim sunmadan, yaşamsal-ideolojik-politik sorunlarıyla yeterli düzeyde ilgilenilmeden yapılan görevlendirmeler ve uygulanan disiplin; onlar üzerinde olumsuz bir denetim kurmaya, amir-memur ilişkisine ve biçimsel bir şekillenişe yol açar. Yetersizliklerin üzeri örtülmeye, olanla yetinilmeye ve yönetme hastalığı tetiklenmeye başlar. Örgütsel zayıflık, bürokratik çalışma tarzının yaşatıldığı bir şekilsel güce dönüşür. Oysaki tarihi yapan, yıkarak yeniden inşa eden tek güç kitlelerdir. Tarihi tecrübeler bireysel ve bürokratik çalışma tarzına geç kalmış müdahalelerin yıkıcı ve tahripkâr olduğunu defalarca kez göstermiştir.

Kendiliğindenciliğin ortaya çıkmış tüm tezahürleri politik ve örgütsel yetmezlikte, kitlelerle kurulan bağın zayıflığında yaşam bulmaktadır. Çözümü uzakta değil çalışmalarımızın canlı politik tartışmalarla biçimlendirilmesinde, örgütsel çalışmaya katılacak ciddiyet ve disiplinde, kitle çalışması ve kitle denetiminde aranmalıdır. Aksi durumda kitlelerin nabzını tutacak, devrim talebini karşılayacak bir örgüt olmaktan bahsetmemiz mümkün değildir.

Hal böyleyken kendiliğindenciliğin tüm görünüşlerine karşı amansız bir mücadele başlatılması, müdahaleler geliştirilmesi kaçınılmazdır. Bu bakımdan her türden çalışmamızın kumandasına devrimci politikanın yerleştirilmesi, faaliyetimizin örgüte dayanarak kolektif bir kimlik kazanması hayati öneme sahiptir. Özet bir ifadeyle siyasal çizgimizi halk kitlelerine taşıyacak, onları aydınlatacak örgütsel ayağımızın toprağa basması ve doğru işlemesi zaruridir. Faaliyetimiz politik ve örgütsel çalışmanın kumandasında biçimlenmelidir. Ancak öylelikle başarı ve başarısızlıklarımızı ciddiyetle ele alabilir politik iktidar mücadelesini ileriye taşıyacak kararlılığı ve gücü açığa çıkarabiliriz. Politik ve örgütsel yaşamımızı daha da devrimleştirme noktasında halk kitleleri sağaltıcı tek adresimizdir.

rulur” ancak ortaya kayda değer bir sonuç ve başarı çıkmaz. Örgütlülüğü, çok “çalışan” ve “koşturanlar”ı yorar, güçten düşürür. Kendilerini devrimci çalışmanın dar pratiğine hapsedenler sınıf mücadelesini kendi dar pratiklerinden ibaret sanma hatasına da düşebilirler. Teorik ve siyasal çalışmalara yönelmeyen, onun yol göstericiliğini rehber edinmeden girilen her faaliyet dar pratiğe saplanıp kalmaktan kurtulamaz. Somut sorunlara sınıfsal ve politik bir bilinçle yaklaşmadığı için üzerinde yükselmesi gereken gerçek zeminden de kopmaya başlar. Faaliyetimizin dar pratiğin köreltici çıkamazından kurtarılması ancak tüm çalışmalarımızın canlı politik atmosfere taşınmasıyla, hedefli ve sonuç alıcı bir programa kavuşturulmasıyla mümkün olacaktır.

Politik çalışmayı günlük faaliyetin merkezine oturtmayan, kitlelerle temas kurmayan her çalışma bürokratizmi geliştirir. Biliyoruz ki politik-örgütsel gücün tartışacağı tek terazi halk kitleleriyle kurduğu ilişkidir. Kitlelerle olan bağın zayıflığı örgütsel darlaşmanın, politik yetmezliklerin göstergesidir. Bürokratik çalışma tarzı örgütün kolektif mekanizmalarını iş-

İnandıklarının Öznesi Olma Çabası: MEHTAP KARA

1 Ağustos'ta Dersim Hozat Kinzir ormanlarında şehit düşen Halk Savaşçısı Mehtap Kara'ya...

Zorlu yolların yolcusuyuz. Bu yolların yükü ağırdır. Çünkü özgür geleceği yaratmanın düşlerini taşıyoruz omuzlarımızda. Ama şunu da biliriz ki, bu düşlerdir bizi yolların yolcusu yapan. Yükümüzün ağırlığı yürüyüşümüzü biçimlendirir. İncin, bilincin, özverinin, cesaretin ve azmin adı oluruz bu kavga yürüyüşünde. Kimi zaman duraksadığımız da olsa, yeniden koyuluruz yollara. Biliriz ki menzile varmak için, namludan çıkan bir mermi durmaz, geri dönmeyiz. Düşlerin menziline yürüyenler için de kavga böyledir. Bu yollarda düşmek de var. Ama biliyoruz, gelen noktadan sonra, düşlerimizi gerçeğe dönüştürecek yürekler devam ettirecektir yürüyüşü. Mehtap yoldaşımız, Karadeniz'in Hatice'si, Dersim'in Sevda'sı, ölüm haberini duymak tüm ağırlığıyla yüreklerimize otursa da onurluyuz, kıvançlıyız seninle. Dolu dolu geçen bir mücadele yaşamıyla, zihinlerimizdeki yerin her zamanki gibi aydınlık. Devrime, kavgamıza ve yoldaşlarımıza bağlılığa adanmış bir kişilik yaratmanın çabası ve azmiyle tanıdık seni.

Devrimcilik, devrime inançla var olur

İnanç kuru, soyut bir kavram ya da olgu değildir. Devrim düşüncesine götüren nesnel gerçekliği kavramaktan geçer inanç. Devrimci düşüncede ısrar, kararlılık ve pratik duruş incin derinliğiyle doğrudan ilintilidir. İnsan, inandığı düşüncelerin öznesi olabildiği ölçüde, devrimci mücadelenin öznesi olabilir. Koşullar ne olursa olsun, inanan bir kişi, her daim enerjisini, çabasını, kavgasına harcayarak, kendisini ve kavganın eylemini somutlaştırır. Tereddütsüzce partisinin kararlı bir militanı olmanın kıvançıyla yüklenir zamana. Her türden saldırılara, engellere rağmen pusulası elinde menzile yürüyüşünü sürdürür.

Mehtap yoldaş denildiğinde hatırlanması ve söylenmesi gereken ilk şeyler bunlardır. 2000 Temmuz'unda Karadeniz'de gerilla saflarında yerini almıştı Mehtap yoldaş. Gerilla olarak kavganın içinde yer almanın ilk sıkıntıları, güçlükleri, uyumsuzlukları olur. Her gerilla için yaşadığı bir dizi çelişkiyle savaşıma, çatışma dönemidir aynı zamanda. Maddi koşullar ve zorunluluklar, insanın aynasıdır. Birçok noktada kişi kendi gerçekliğiyle hesaplaşmak zorundadır. Bu hesaplaş-

ma doğru yönde yapıldığında, ileriye dönük adımlar atılır ve gelişme sağlanır. Gerilla koşullarının kavranması, bilince çıkartılması ve uyumun yakalanması önemlidir. Mehtap yoldaş, öğrenci kökenli olduğundan edindiği alışkanlıklarıyla, kadın olmanın toplumsal özellikleriyle gerilla alanındaydı. Doğal olarak taşıdığı özellikleri ölçüp biçmek, alışkanlıklarını kalburdan geçirip elemek durumundaydı. Gerilla alanının askeri disiplini, disiplinli yaşamı ve yaşamsal zorunluluklarıyla cebelleşti Mehtap yoldaş. Disipline gelmemek olarak tanımlanabilecek davranışları çoktu. Ama gelişiminin dinamiği de oradaydı. Yapması gerekenle, kendi gerçekliği arasındaki acı büyüktü. Bu acıyla yüzleşti. Zayıf yanlarını, eksikliklerini gördü. Amaca ulaşmanın önündeki engellere baktığında bir ölçüde kendini gördü ve sancılı bu süreçlerden başarıyla çıkmasını bildi.

Birçok yoldaşta belli ölçülerde özgüven sorunu vardır. Her şeyde olduğu gibi güven, özgüven de somuttur. Bu noktalarda toplumsal gerçeklikten dolayı kadınlar daha da zayıf kalmaktadır. Edilgen, pasif, yer yer kararsız düşünceler, duygular ve davranışlar, mevcut durumu kabullenme hali, idare etme gibi bir dizi özelliği kadın yoldaşlarımızda daha sık görebiliriz. Bütün bu özellikleri kırıp parçalayan ve yaşamın öznesi olan da yine kadın yoldaşlarımız olmuştur. Mehtap yoldaşta da önemli denebilecek oranda özgüven sorunu vardı. Birçok eksikliğini nasıl aştıysa, bu yönlü de güçlenmesini bildi. Bir yanda görev alma isteği, diğer yanda "acaba yapabilir miyim?" düşüncesiyle içten içe yaşanan tereddüt. Başarabilir miyim diye düşünmesi ya da iç geçirmesi onun açıklığıydı. Mütevaziliği kendini bilmesinden geliyordu. Bu da istekleri-

nin ve yapacaklarının bilincine işaret ediyordu.

Görev ve sorumluluk bilincini bu çelişkilerle, süren çatışmalar içinde geliştirdi. Aldığı her görevi kavradığı ölçüde yapabilen bir düzeyle sınırlamadı kendini. Bir adım daha ilerisini düşünerek davrandı. Adım adım kendini değiştirmeyi ve düşlerinin öznesi olmayı başardı Mehtap yoldaş. Yaşamın belirleneni olmaktan çıkıp belirleyen, öznesi olan bir niteliğe doğru taşıdı kendini. Çünkü inanıyordu. Ve çabasını bu yönde ortaya koymanın örneği oldu. Devrime, Partiye, yoldaşlarına bağlılıktaki duruşu Mehtap yoldaşın yaşamında önemli bir yere sahipti. Görev bilincini algılayışı Partinin yönelimine, somut adımlarına göre şekillendi hep. Gerilla birimlerinde görev almakla sınırlamadı kendisini.

Karadeniz'den Dersim'e uzanan mücadeleye yürüyüşünde, Partinin belirlediği güzergâha göre şekillendi ve ön saflarda yerini aldı. Sürecin geri yanlarına rağmen ilk gün gibi gerilla heyecanıyla kavgadaki duruşu korumak ve yaşatmak çok önemliydi. Artık farklı bir Mehtap yoldaş vardı. Zincirlerini kırmak, kabuğunu değiştirmek, düşlerinin öznesi olmak, zorlu bir sürecin sonunda yaşamsal öğelere dönüşmüştü Mehtap yoldaşta. Kendine güvenini kazanmış, karar verirken daha bir kendinden emin, daha zorlu görevleri alma konusunda kararlı ve azimli olmuştu.

Düşen yoldaşların ardından gözyaşlarına hâkim olamazdı. O gözyaşları yoldaşlara bağlılığın, sevginin, onlardaki değerlerimizin adıydı Mehtap yoldaşta. Düşenleri anlatmak, yoldaşlarına taşımak isteğiyle hemen kâğıda kaleme sarılması bundandı.

Kendisini aşmanın iç rahatlığından dolayı, yer yer geriye dönüp, zamanında yapılan yanlışlar, uygunsuz davranışlar üzerine konuşmalar yapıldığında "neler yapmışız gerçekten" diyerek farklılaşmayı dillendiriyordu. Kendini aşmak geçmişe bakışa da bir nitelik kazandırır. Kendini daha iyi gören, muhasebesini doğru yapan, öğrenen ve birikim elde edenler oluruz. Mehtap yoldaş belki ağır sancılı bir süreç geçirdi ama her şeye rağmen hedeflediklerine ulaşmasını bildi.

Gerilla olmak, gerillaya katılmakla olmuyor. Önemli olan onun ruhunu kavramaktır. Savaşa, partinin savaşı çizgisine ve siyasetine, gerillanın Halk Savaşı stratejisi içindeki yerine, önemine, savaşın yasalarına, gerilla bölgesinin savaş şartlarına, kitle gerçekliğine, düşmana ve savaşın özgün durumlarına kadar bir dizi noktaya dair asgari kavrayışa sahip olmak gerekir. Bunlar zamanla kavranacak şeylerdir. Mehtap yoldaş bu noktalarda eksikliklerinin farkındaydı. Gerilla alanına uyum sorununu çözdükten sonra bu konular üzerine yoğunlaşmıştı. Siyasi olarak yetmezliklerini bildiği için neyle başlayacağından yana sıkıntısı olmadı. Gerilla olmanın sadece gerilla koşullarına uyum sağlamakla sınırlı olmadığını, onun ideolojik-politik özüne ulaşmanın asıl olan olduğunu kavıyordu. Asgari olarak özgüven elde etmesi ve görevler istemesi de gerillayı daha özlüce kavramasındandı. Bir zamanlar askeri disiplinle sıkıntıları olan Mehtap yoldaş, denetleyen, sorgulayan, eleştirel davranan olmaya başlamıştı. Önemli olan insanın özgüveni, kararlılığı, azmi ve bunlarla beslenen cesaretidir. Mehtap askeri olarak da kendini geliştiren oldu. Geldiği aşama bunun somut göstergesidir.

Mehtap Kara incin, kararlılığın, azmin ve özne olma bilincinin ışığında Halk Savaşı'na bağlanmaktadır. Kendini aşarak yenilemenin, bir kadın olarak köhnemiş zincirleri parçalayıp, devrimci mücadelemizin öncüsü olmayı başarmanın adıdır. Sınırlarını aşmaktır, sistemin bedenimize, zihnimize vurduğu kabukları kırmanın adıdır. Her şeye rağmen zoru başarmanın imkânsız olmadığını ve zoru başarmanın, alt etmenin içinde gelişimin olabileceğinin adıdır. Mehtap Kara, inandıklarının öznesi olmak için inandına yürümenin, ısrarın adıdır.

Muharremce Kucaklıyoruz Kavgayı!

236 gün süren o görkemli direnişinde, bırakırken kavga bayrağını yoldaşlarına inançla, umutla yumdu gözlerini hayata. Direngen, baş eğmeyen bir soluktu O bu kavgada. Dağlarda, sokaklarda, işkencehanelerde, zindanda komünist ilkelerinden taviz vermeyen ve bu ilkeler uğruna ölümü küçülterek yenenlerdendi. 19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapisaneye düzenlenen operasyonda dört gün süren direnişin komutanlarındandı... Olgunlukla ve inançla yönetti savaşçıları. Bu muharebeden de kazanarak çıktı. Kendisinden öncekilerin bıraktığı bayrağın sorumluluğunun bilincindeydi O. Bu bilinçle arşınladı yolları ve mütevazice bıraktı kedinen sonrakilere...

Proletarya Partisi'nin Ölüm Orucu direnişinde şehit verdiği ikinci savaşçısıydı Muharrem Horoz; direnişin de 30. şehidiydi. Emperyalizmin ve uşaklarının dayattığı tecrit duvarlarını parçalamak, halka dayatılan saldırıları püskürtmek için bu saldırıların önünde örülen duvara alındaki kızıl bantın verdiği güçle güç kattı, büyüttü... Nergizce kucakladı direnişi ve yaşamı. Ve Nergizce selamladı bu kavgayı. Aramızdan ayrılırken yine Nergizce hoşçakalın demedi, merhabalarla selamladı yoldaş yürekleri.

"...Yoldaş benim durumuma gelince, bir süre önce üşütmüştüm. Ziyaret-

te bayılmışım. Kafamı önce duvara sonra yere çarpmışım, bunun sonucu küçük bir patlak ve iki yerde şiş oluştu. Gözlerimi açtığımda revirdeydim (hapishanenin). Koluma serum tak-

mışlardı. Daha ilginç olanı, müdahaleyi engellememi ortadan kaldırmak için 4-5 gardiyan, ağızla müdahale etmeyeyim diye kafam dahil her yerimi tutmuşlar. Buna rağmen nasıl yaptığımı ben de pek bilmiyorum, iğneyi damardan çıkarmışım. Bu kez

çok daha sıkı tutarak diğer koluma taktılar. Zorladıysam da bu kez bir şey yapamadım. Bağırmanın dışında elbette..." (M. Horoz'un bir yoldaşına yazdığı mektuptan)

M u h a r r e m y o l d a ş t a k i iradenin en yalın ifadesi yukarda kendi kaleminden aktardıklarımız. Komünist iradenin yalın ifadesi bu... Bilimle yoğrulmuş yüreğin, düşmanın her türlü saldırısı karşısında kazandığı kesin zafer. Ne dünle ne de bugünle sınırlı olmayan, geleceğin hesaplaşması bu. Tarihin bu kesitindeki he-

saplaşmasında O görevini yerine getirmenin inancıyla yürüyen bir dava adamıydı.

Burjuvazinin ona sunduğu olanakları iterek, kendini halkına, halkının haklı davasına adadı. 1990 yılında Trakya Üniversitesi Makine Mühen-

disliği bölümünden mezun olmuştu. Öğrencilik yıllarında tanıştı Proletarya Partisi'yle. 1992 yılında gençlik örgütü içerisinde faaliyet sürdürmüş ve tutsak düştüğü tarihe kadar mücadelenin pek çok alanında görev ve sorumluluklar üstlenmişti. Çoğu kez tanık olduğumuz düzmece hazırlanmış bir dosyayla "yargılanıyordu" Muharrem.

Devredilen direniş ve kavga bayrakları bugün başkalarının elinde dalgalanmaya devam ediyor. İçeride tutsaklar, dışarda aileler ve duyarlı kamuoyu tecrit duvarlarının parçalanması için mücadele ediyor.

Ve yoldaşları adımlarken bu zorlu yolları Nergizce, Muharremce kucaklıyor yaşamı ve kavgayı. Yürünen bu yolda ölüm kaçınılmazdır. Şimdi onu karşılamanın anlamı bir başka. Hücre hücre çarpışan ve ölen her hücrede insanlığın gelecekteki dünyasını yaratan yoldaşlarımız ölümü rüsva etmeyi öğretiyor bize. Onlardan aldığımız bu güçle şimdi bir başka tanımlıyoruz ölümü...

3 Ağustos 2001'de uğurlarken Muharrem Horoz'u güneşe; bir gün dünyamıza indireceğimiz o aydınlığın içinde bize gülümseyerek bakan yoldaşlarımızı büyük bir coşku ve özlemle selamlayacağız.

yürüten Düzgün Öztürk, 1999 yılında yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle 8 Ağustos 2001 tarihinde hayatını kaybetti.

Ceren Ayfer Karatepe: 5 Ağustos 2015 tarihinde Yunanistan'ın başkenti Atina'da geçirdikleri bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi. Aynı kazada ağır yaralanan babası İbrahim Karatepe (Mazlum) ise 4 ay yaşam mücadelesi verdikten sonra 12 Aralık 2015 tarihinde yaşamını yitirdi.

İkinci ismini Ayfer Celep yoldaştan alan 14 yaşındaki Ceren Ayfer Karatepe, daha çocuk yaşta devrimci düşüncelerle tanışarak, YDG saflarında mücadeleye katılmıştır. Genç yaşına rağmen toplumsal olaylara oldukça duyarlı olan, yürüyüş ve etkinliklerde hep en önde yer alan Ayfer yoldaş, bulunduğu bölgede aktif olarak gençlik faaliyetini sürdürmüştür. Coşkusu ve gelecek umudu gençliğe mirastır.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Yıldırım Otansev: Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken yakalandığı hastalık sonucu Ağustos ayında yaşamını yitirdi

Fethi Özdemir: 1967 Dersim Pertek doğumlu Fethi Özdemir 1992 yılında Cumhuriyet Üniversitesi öğrencisi iken gerillaya katılmıştır. Devrimciliği boş vakitlerde yapılan bir uğraş olarak değil bir yaşam tarzı olarak algılıyor ve öyle yaşıyordu. Sanatsal yönü gelişmiş olan Fethi Özdemir (Selim) proleter kültürün geliştirilmesi amacıyla "Gerillanın Sesi" isimli gazetenin yayınlanmasına öncülük etmiştir. 31 Temmuz 1994 yılında Erzincan Kılıçkaya köyü yakınlarında faşist

TC güçlerinin saldırısı sonucu Özlem Sürgeç ile birlikte şehit düştüğünde birliğin komutanı ve siyasi komiseriydi.

Özlem Sürgeç: 1991 yılı sonlarında gerillaya katılan Özlem Sürgeç emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yaşadığı coğrafyada verilen gerilla savaşına uzak değildi. Yıldız Ayrıcı ile birlikte gittikleri köyde karşılaştıkları gerilladan etkilenecek katılmaya karar verdi.

1 AĞUSTOS ŞEHİTLERİ

1 Ağustos 1986'da Doğan Memeçil komutasındaki 10 kişilik gerilla birliği Sivas-Erzincan-Dersim'in kesiştiği noktaya yakın bir bölgeden hareket

ederek Yeşilyazı'dan Söğütlü'ye uğrar. Mola verdikleri köyün etrafını saran düşmanı fark eden gerillalar çekilmeye başlar. Ancak düşmanın kurduğu pusu ile çatışma çıkar. Çıkan çatışmada Parti üyesi olan Doğan Memeçil ve İsmail Kaya, Yusuf Yıldırım, Ali Demir, Cumhur İçöz, İmam Utan, Yusuf Tosun, Süleyman Kaya ve Cahit Oğuz çatışarak şehit düşer.

Düzgün Öztürk: 1937 Dersim Geçimli köyünde doğan Düzgün Öztürk, 1938 sürgününde ailesiyle birlikte Afyon'a göç ettirildi. 1965 yılında geçimini sağlayabilmek için Almanya'ya göç etti. 1978'de Proletarya Partisi'nin görüşleriyle tanıştı. Bir süre burada ATİF ve ULM Halk Ocağı içerisinde faaliyet yürüttü. Yakalandığı hastalık nedeniyle hiçbir zaman karamsarlığa kapılmadı. Yaşı 60'ı geçmesine rağmen mücadelesini sürdürdü.

ULM Tohum Kültür Merkezi kurucuları arasında yer alan ve Yönetim Kurulu Başkanlığını da

başlangıcı 24. sayfadadır

tedir. Bunun son örnekleri Konya ve Ankara'da yaşanmıştır.

SALDIRILAR TESADÜF DEĞİL, ORGANİZE VE PLANLI

Konya'nın Meram ilçesinde bulunan Bahçeşehir Mahallesi'nde yaşayan bir Kürt aile, 12 Mayıs'ta aynı mahallede yaşayan 60 kişilik ırkçı grubun saldırısına uğradı. "Biz ülkücüyüz, sizi burada yaşatmayacağız" diyerek 7 kişilik Karslı Dedeoğulları ailesinin evini basan ırkçılar, aileye bıçak, taş ve sopalarla saldırdı. Saldırı sonucu Metin Dedeoğulları beyin kanaması geçirdi, diğer aile üyeleri ise ağır yaralandı. Saldırıdan iki gün sonra gözaltına alınan 10 kişide 6'sı tutuklandı. Haziran ayında yapılan tutukluluk incelemesinde Ayşe Keleş ve Şerife Çalık, adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı. Olayla ilgili açılan dava kapsamında 4 tutuklu kaldı.

GEREKÇE: VİCDANİ KANAAT

Konya E Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan ırkçı saldırganlardan 2'si daha tahliye edildi. Konya 3. Sulh Ceza Hakimliği tarafından 9 Temmuz'da yapılan duruşmalı tutukluluk incelemesinde, "Şüphelilerin yaralanmış olmaları nedeniyle mağduriyetleri, adli sicil kayıtlarının eski tarihli olduğu, çiftçilik işi ile iştikal etme nedeniyle gelen günlerin yaz günü hasat zamanı olması, üzerlerine atılan suçun vasıf ve mahiyetinin şüpheliler lehine değişme ihtimali bulunduğu, şüphelilerin tutuklulukta geçirdiği süre, tutuklama tedbiri ile sağlanmak istenen maksadın hasıl olduğu, aynı maksadın bu aşamada adli kontrol tedbiri ile de sağlanabileceği, hak, nesafet, ölçülülük ilkeleri gereğince ve vicdanı kanaat" gerekçesiyle, sanıklardan Yahya Çalık ve Veli Keleş hakkında adli kontrol tedbiri konularak tahliyesine kararı verildi.

Dedeoğulları'nın avukatı Abdurrahman Karabulut, dosyada sanık

olan 10 kişi hakkında koruma kararı çıkarıldığını söyledi. Karabulut, tahliye ve koruma kararına ilişkin itirazda bulunacaklarını belirtti.

'SALDIRILAR DEVAM EDİYOR'

Aile fertlerinden Barış Dedeoğulları, kendilerine yönelik fiziksel saldırının, "sözlü tacize" dönüş-

tüğünü belirterek, "Her gün araçlarla evimizin önüne geliyorlar ve durup cinsiyetçi küfürler ediyorlar. Fiziksel saldırı olmasa da sözlü olarak taciz ve saldırılar devam ediyor. Bizim evimiz basıldı, saldırıya uğradık, tehdit edildik. Fakat saldırganlar kendilerine 'koruma kararı' çıkarttılar. Gelip rahatça evimizin önünde küfür edip çıkıp gidiyorlar" diye konuştu.

KÜRDE ADALET YOK!

Dedeoğulları, hukuk ve adaletin Kürtler söz konusu olduğunda işlemediğine vurgu yaparak, "Biz artık emniyetten de hukuktan da ümidimizi kestik. Adaletin Kürtle-

re işlemediğini artık çok daha iyi biliyorum. Kürtlere adalet yok. Ne yapacağımızı bilemez durumda-yız. Benim kız kardeşimin kolu kırıldı, ömrünün sonuna kadar elini kullanamayacak. Adalet nerede? Herkese adalet var da Kürde yok mu?" ifadelerini kullandı.

HAKİM DAL KATLEDİLDİ

hastane önünde polis saldırısına uğramıştı.

TEHDİTLER ÖNCEYE DAYANIYOR

Saldırıda katledilen Hakim Dal'ın kardeşi Hamdi Dal, Kürt olduklarından kaynaklı saldırının gerçekleştiğini ifade etti. Dal, "Biz Kürt olduğumuz için bizi istemiyorlardı.

Bize 'buraları satıp gideceksiniz' diyorlardı. Çevre köylerde yaşayan insanlar da bize baskı yapıyorlardı, buradan gitmemizi istiyorlardı. Daha önce de zaman zaman bizi tehdit ettikleri oldu. Gece saatlerinde köyümüzde bulunan boş arazide çobanlar hayvan otlatırken tartışma başladı. Tartışma sonrasında Karahüyük'den en az 60 kişilik bir grup silahlarla geldiler. Önce amcamın oğluna saçma attılar. Biz üç kişiydik ve çoban kavgasını bahane ederek Kürt olduğumuz için keyfi olarak bize saldırdılar. Ağabeyim saldırıda yaşamını yitirdi" dedi.

ÖRGÜTLÜ BİR DİRENİŞTEN BAŞKA ÇARE YOK

Tüm bu saldırılar gösteriyor ki her fırsatta katliam, inkâr ve asimilasyon politikalarını hayata geçiren faşist diktatörlüğe karşı Kürt ulusunun direnmekten ve örgütlenmekten başka bir alternatifi yok. dün kitle katliamlarına başvuran devlet bugün ırkçılığı ve şovenizmi kışkırtmakta, halk arasında çatışmayı körüklemektedir. Çünkü ekonomi tükenmiş, siyasi kriz yönetilemez hale gelmiştir.

İçerde ve dışarıda bu tıkanmışlığın etkisini derinden yaşayan hükümet partileri, bir yandan da iktidarlarını korumak istiyorlar. bunun her zaman yaptıklarını yapıyor, Kürde ölümü reva görüyorlar. Ancak faşist cumhuriyetin kuruluşundaki kitlesel katliamlar ne de yakın tarihte Diyarbakır'da, Suruç'ta patlatılan bombalar Kürt ulusunun direnişini ve mücadelesini engelleyebildi. Direnenler her zaman kazandı ve bugün de son sözü yine direnenler söyleyecek!

Konya'nın Meram ilçesinde yaşanan bir diğer ırkçı faşist saldırıda Hakim Dal katledildi.

Konya'nın Meram ilçesinde bulunan Çarıklıköy'de 20 yıldır ikamet eden Diyarbakırlı aileye ırkçı saldırı gerçekleşti. En az 60 kişi olan ırkçı grup, Kürt aileye silahla saldırdı. Saldırıda aile fertlerinden Hakim Dal (43) katledildi. Karahüyük'de yaşayan saldırgan grubun daha önce de aileyi defalarca kez tehdit ettiği öğrenildi.

Ankara Altındağ'da hayvan kesim alanında çıkan kavgada sırasında Kürt aileye yönelik silahlı saldırıda 2'si ağır 4 kişi yaralanmış, Kürt aile

Faşizm Kürde Ölümü Reva Görüyor..

SON SÖZÜ DİRENEKLER SÖYLEYECEK!

Son 30 gün içerisinde Konya'da iki kez, Ankara'da, Afyon'da ve değişik illerde Kürtlere yönelik faşist saldırılar gerçekleştirildi. Konya'da 60 kişilik faşist güruhun Diyarbakırlı Kürt aileye yönelik saldırısında Hakim Dal katledildi, çok sayıda kişi yaralandı.

TC faşizminin tarihi, linç saldırılarıyla, katliamlarla dolu. Kürt ulusuna, Alevilere, Ermanilere, Rumlara yani ezilen inanç ve milliyetlere yönelik saldırılar devlet eliyle gerçekleştirilmekte ya da devletin ideolojik saiklerinden hareketle devlet desteği bulmakta-

dır. Bu saldırıları ülkemizdeki faşist devlet gerçekliğinden, kitlelere pompaladığı şovenizmden kopararak basit bir "kafatasçılık" olarak yorumlayamayız. Faşizm, özellikle kriz dönemlerinde, burjuva-feodal medyanın da büyük çabasıyla Kürt ulusuna yönelik söylemlerini ve

saldırılarını azgınlıştırmaktadır.

Son süreçte faşizmin HDP'ye dönük saldırıları, Deniz Poyraz'ın katledilmesi, Rojava'ya ve gerilla alanlarına yönelik imha saldırıları bir yandan da Kürt ulusuna dönük ırkçı-faşist saldırılar sürdürülmek-

devamı 23. sayfada

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi17.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20